

AMBTELIJKE BESCHEIDEN

MINISTERIE VAN ARBEID EN SOCIALE VOORZORG

PENSIOENSTELSEL DER MIJNWERKERS

25 Augustus 1937. — Koninklijk besluit. — Samengeordende wetten betreffende het pensioenstelsel der mijnwerkers.

Leopold III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstigen, Heil.

Gelet op de bijzondere eindbepaling van de wet van 25 Juni 1937, luidende als volgt:

« De regering is er toe gemachtigd de verschillende wettelijke bepalingen betreffende het pensioenstelsel der mijnwerkers te coordineeren »;

Gelet op de inrichtingswet van 1 Augustus 1930 betreffende het pensioenstelsel der mijnwerkers, alsmede de wetten van 22 Juli 1931 en 25 Juni 1937 en de besluitwetten n° 48, 86, 119 en 286 van 22 December 1934, 30 Januari, en 28 Februari 1935 en 30 Maart 1936, in uitvoering genomen van de wet van 31 Juli 1934, waarbij aan den Koning bepaalde speciale machten worden toegekend wetten en besluitwetten die verschillende bepalingen van voormelde wet dd. 1 Augustus 1930, wijzigen en aanvullen;

Op de voordracht van Onzen Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Artikel 1. De bepalingen der wetten van 22 Juli 1931 en 25 Juni 1937 en deze der besluitwetten n° 48 van 22 December 1934, n° 86 van 30 Januari 1935, n° 119 van 28 Februari 1935

en n° 286 van 30 Maart 1936, worden samengeordend met de van kracht blijvende bepalingen der voormelde wet van 1 Augustus 1930.

Art. 2. Onze Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg wordt belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, den 25^a Augustus 1937.

LEOPOLD.

Van Koningswege:

De Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg,

A. DELATTRE.

Samengeordende wetten betreffende het pensioenstelsel der mijnwerkers.

TITEL I.

Hoofdstuk I. — Algemeene bepalingen.

Artikel 1. 1. Al de in een Belgische steenkoolmijnontginning werkzaam zijnde arbeiders alsook de afgevaardigde werklieden bij het mijntoezicht, zijn op een verplichtende wijze onderworpen aan de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom, invaliditeit en vroegtijdigen dood, die overeenkomstig de bepaling van deze wet wordt ingericht.

2. worden met steenkoolmijnwerkers gelijkgesteld de in geconcedeerde metaalmijnen werkzame werklieden.

3. Worden er ook mee gelijkgesteld de werklieden in de ondergrondse ondernemingen werkzaam, zoals leesteen-groeven, vormklei-, fosphaat- en oliesteenontginningen, alsmede de werklieden werkzaam in fabrieken van bijproducten van steenkool verbonden aan de steenkoolmijnen of die, bij het vervallen van de lopende contracten tot regeling van hun exploitatie door derden er aan zullen worden verbonden.

4. Worden er bovendien mee gelijkgesteld de werklieden van de private aannemers, die zich op het geconcedeed grondgebied bezig houden met werken in verband met het eigenlijk mijnbedrijf, zooals het aanleggen van schachten.

5. Worden nochtans uitgesloten, deze der bij de vorenstaande 3^e en 4^e alinea's voorziene ondernemingen, die niet op normale wijze vijf arbeiders in dienst hebben.

6. De werklieden, die tot de verschillende categoriën van gelijkgestelde behooren, genieten de voordeelen van de verzekering binnen de palen en onder de voorwaarden bij koninklijk besluit vastgesteld.

7. Het voordeel van de wet kan aan ondernemingen van minder dan vijf arbeiders door koninklijk besluit toegekend worden. (Wet van 1 Augustus 1930, aangevuld bij besluit-wet van 30 Maart 1936 en bij wet van 25 Juni 1937.)

Art. 2. De werklieden, die tot een vreemde nationaliteit behoren, zijn aan hetzelfde stelsel onderworpen als de Belgische werklieden. Nochtans, mogen die werklieden, alsmede hun rechthebbenden, slechts de voordeelen genieten voortkomende van de tegemoetkomingen van het Rijk, wanneer het land van herkomst gelijkwaardige voordeelen verzekert aan de Belgen. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 3. De verzekeringsdienst wordt, onder waarborg van het Rijk, toevertrouwd aan:

- a) Het Nationaal Pensioenfonds der mijnwerkers en zijn gewestelijke organismen, genaamd « voorzorgskassen »;
- b) De Algemeene Spaar- en Lijfrentekas. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 4. De noodige geldmiddelen om de kosten te dekken van de verzekering worden verschaft:

- a) Door de verplichte stortingen der verzekerden en door de verplichte bijdragen der aangesloten bedrijfshoofden;
- b) Door de tegemoetkoming van het Rijk;
- c) Door het vermogen van het Nationaal Pensioenfonds der mijnwerkers, ingericht bij de wet van 20 Augustus 1920, gewijzigd bij de wet van 30 December 1924. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Hoofdstuk II. — Van de stortingen.

Art. 5. Het bedrag der stortingen van de werklieden en der bijdragen van de bedrijfshoofden wordt vastgesteld op 11 t.h. van het loon, waarvan 4 1/2 t.h. ten laste der arbeiders en 6 1/2 t.h. ten lasten der bedrijfshoofden. (Wet van 25 Juni 1937).

Art. 6. Voor het vaststellen van het loon wordt er geen rekening gehouden met de voordeelen in natura, die de werklieden in voorkomend geval van het bedrijfshoofd mochten ontvangen. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 7. 1. Elk bedrijfshoofd, dat gedurende gelijk welk tijdsbestek een werkmán heeft te werk gesteld is verplicht de stortingen betreffende dit tijdsbestek te doen.

2. Met het oog op deze bepalingen wordt aangezien als te

werk gesteld de arbeider aan wien het bedrijfshoofd een vergoeding voor ziekte verleent.

3. De storting van den werkmán wordt op zijn loon of, in voorkomend geval, op de vergoeding voor ziekte, door den werkgever ingehouden bij elke loonuitbetaling.

4. In geval van tijdelijke staking van den arbeid, ten gevolge van een arbeidsongeval en tot het oogenblik dat de verzekeringsplichtige den arbeid heeft hernomen bij een werkgever, wordt het bedrag der persoonlijke storting geheven op de vergoeding die, krachtens de wetten op het herstel der schade voortvloeiende uit arbeidsongevallen, aan den verzekeringsplichtige wordt uitgekeerd.

5. De werkgeversbijdrage is gedurende dien termijn verschuldigd door den patroon, die de schade door het ongeval veroorzaakt, moet herstellen.

6. Zoo de patroon, voor de betaling van gezegde vergoedingen een overeenkomst heeft gesloten met een toegelaten verzekeringsinrichting, is die inrichting verplicht de afhoudingen van de persoonlijke stortingen te doen op de uitgekeerde vergoeding en het bedrag daarvan maandelijks aan den werkgever te doen toekomen.

7. Op de aldus voorziene patroons- en persoonlijke bijdragen, wordt, gedurende een termijn van hoogstens zes maanden, het bedrag afgehouden van de bij artikel 12 bepaalde sommen, voor de vestiging van renten bij de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas.

8. Bij het verstrijken van bovengemelden termijn van zes maanden, worden de patroons- en de persoonlijke bijdragen, geheven op de vergoeding toegekend wegens arbeidsongeval, in hun geheel gestort op een individueele rekening van den betrokkene, rekening voor hem geopend bij de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas, in toepassing van de algemeene wet op de pensioenen. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 8. Met het oog op die afhouding, is ieder bedrijfshoofd verplicht in het werkplaatsreglement van zijn inrichting een bijkomende bepaling in het arbeidscontract te lasseschen, waarbij de voorwaarden worden vastgesteld, waaronder bedoelde afhouding overeenkomstig de bepalingen van deze wet dient gedaan. (Wet van 1 Augustus 1930.)

TITEL II.

Hoofdstuk I. — Van de voordeelen, die aan de verzekerden verleend en van de bestemming, die aan de geldmiddelen wordt gegeven.

Art. 9. De overeenkomstig de bepalingen van deze wet afgesloten verzekering geeft recht op:

Voor elken verzekeringsplichtigen werkman:

Door kapitalisatie:

a) Een jaarlijksche en levenslange ouderdomsrente bij de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas, rente die op de weduwe kan overgaan;

Door verdeling ten laste van het Nationaal Fonds:

1° a) Een pensioenbijlage en toelage ten behoeve der mijnwerkers en der weduwen;

b) In voorkomend geval, op een vergoeding ten behoeve van de weduwe, per kind ter haren laste;

c) Een vergoeding ten behoeve van de weezen;

d) Een kosteloze kolenbedeeling.

2° Bovendien, als overgangsmaatregel, ten laste van het Rijk:

a) Voor elken werkman, die zich in de vastgestelde voorwaarden bevindt, een ouderdomsrentetoeslag;

b) Voor elke weduwe van een verzekeringsplichtigen of gepensioneerden werkman, op een weduwerentetoeslag. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 9bis. 1. De mijnwerkers en de weduwen van mijnwerkers, wegens ouderdom gepensionneerd, bij toepassing van deze wet, en de weduwen bedoeld bij de artikelen 21 en 30 kunnen de voordeelen niet genieten verleend krachtens de algemeene pensioenwet ten laste van het « Fonds der weduwen en weezen » en ten laste van het Rijk, andere dan dezes tusschenkomst in de rente gevestigd bij de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas.

2. De mijnwerkster, wegens ouderdom gepensionneerd als verzekeringsplichtige ingevolge deze wet, en die eveneens aan de voorwaarden beantwoordt, vereischt om met het ten voordeele van de weduwe van een mijnwerker voorzien ouderdomspensioen te worden begunstigd, mag beide pensioenen genieten, maar slechts eenmaal op den ouderdomsrentetoeslag ten laste van het Rijk op de bij deze wet gevoegde tabel I vermeld, aanspraak maken. (Wet van 1 Augustus 1930, aangevuld bij de besluitwet van 30 Maart 1936.)

Art. 10. Op het gezamenlijk bedrag der stortingen, gedaan overeenkomstig artikel 5, worden er, naar de wijze en onder de voorwaarden bij dezen titel bepaald, sommen afgehouden bestemd tot het vestigen van renten in de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas.

2. Het batig saldo der stortingen wordt besteed, te zamen met de andere in artikel 4 voorziene ontvangsten, tot stijving van het National Pensioensfonds voor den dienst der aanvullende renten, der pensioenbijlage en toelagen en andere voordeelen ten behoeve der mijnwerkers, der weduwen, der kinderen, der weezen en der invaliden, alsmede tot betaling der pensioenen en vergoedingen aan de gerechtigde wier rechten waren erkend vóór het in werking treden dezer wet. (Wet van 1 Augustus 1930.)

HOOFDSTUK II

Afdeling I. — Het vestigen der ouderdomsrente.

Art. 11. Iedere werkman, die overeenkomstig deze wet, aan de verzekering is onderworpen, is bij de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas aangesloten. Op zijn rekening wordt jaarlijks een storting ingeschreven, waarvan het bedrag wordt vastgesteld naar gelang de categorie der loontrekkenden, waartoe hij hoort. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 12. Iedere werkman wordt naar gelang het bedrag van zijn werkelijk loon, in een der volgende categoriën ingedeeld:

het bedrag der stortingen wordt onderscheidenlijk vastgesteld als volgt:

Catégorie.		Loon per dag.
—		—
1 ^e		Minder dan 16 frank.
2 ^e		Van 16 tot 24 frank.
3 ^e		Van 24 tot 32 frank.
4 ^e		Van 32 tot 40 frank.
5 ^e		Van 40 tot 48 frank.
6 ^e		Van 48 tot 56 frank.
7 ^e		Meer dan 56 frank.

Stortingen per dag.	Loon per jaar.	Stortingen per jaar.
—	—	—
Frank.	Frank.	Frank.
0 10	Minder dan 4,800 frank.	25 »
0 16	Van 4,800 tot 7,200 frank.	50 »
0 25	Van 7,200 tot 9,600 frank.	75 »
0 33	Van 9,600 tot 12,000 frank.	100 »
0 41	Van 12,000 tot 14,400 frank.	125 »
0 50	Van 14,400 tot 16,800 frank.	150 »
0 58	Meer dan 16,800 frank.	175 »

(Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 13. De indeeling van de werklieden geschiedt naar gelang het bedrag van het loon per jaar; zoo een werkmán in den loop van het jaar tot verschillende categoriën van loontrekkenden heeft behoord, wordt de indeeling bepaald op grond van een gemiddeld dagelijksch loon, vermenigvuldigd met 300. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 14. Het Nationaal Pensioenfonds der mijnwerkers verleent vanaf het oogenblik, waarop de in de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas verworven levenslange ouderdomsrente aanvang neemt, een aanvullende rente gelijk aan 188 t.h. van het bedrag der jaarlijksche rente, verworven door middel van de bij toepassing van artikel 12 dezer wet gedane stortingen. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 15. Het Rijk verleent ook, vanaf het oogenblik, waarop de levenslange ouderdomsrente aanvang neemt, een tegemoetkoming gelijk aan 50 t.h. van het totaal der bij de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas verworven rente en van het bedrag der tegemoetkoming van het Nationaal Fonds.

Di tegemoetkoming wordt vastgesteld:

1° Wat de mannelijke verzekerden betreft, op 100 t.h. voor die geboren van 1867 tot 1874, op 75 t.h. voor die geboren van 1875 tot 1879 en op 60 t.h. voor die geboren van 1880 tot 1884;

2° Wat de vrouwelijke verzekerden betreft, op 100 t.h. voor de geboren van 1872 tot 1874, op 75 t.h. voor die geboren van 1875 tot 1879 en op 60 t.h. voor die geboren van 1880 tot 1884;

Het jaarlijksch maximumbedrag der tegemoetkoming van het Rijk is vastgesteld op 1,200 frank.

Nochtans, de tegemoetkoming van 50 t.h., 100 t.h., 75 t.h. en 60 t.h., voorzien onderscheidenlijk bij de alinea's 1 en 3, worden met een derde verhoogd, zoo het gaat om ondergrondse mijnwerkers gepensionneerd op den ouderdom van 55 jaar. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 15 bis. Wanneer de gezamenlijke bijdrage van den Staat het derde niet bereikt van de uitgaven voortvloeiende uit de uitvoering dezer wet, zooveel ten laste van het Nationaal Fonds als van het Rijk, wordt deze bijdrage gebracht op het derde der gezamenlijke uitgaven, en het verschil wordt aan het Nationaal Fonds uitgekeerd. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 16. De tegemoetkoming van het Rijk gaat over ten behoeve der weduwe in de verhouding vastgesteld bij artikel 18. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 17. Wat de berekening der renten betreft, worden bij artikel 12 voorziene stortingen aangezien als behoorende tot verzekeringen met jaarlijksche premie. (Wet van 25 Juni 1937.)

Afdeeling II. — Bestemming der stortingen.

Art. 18. 1. De stortingen gedaan op rekening van een mannelijken verzekeringsplichtige zijn bestemd:

a) Tot de verzekering van een levenslange ouderdomsrente te zijnen behoefte, aanvang nemende bij zijn verjaring op 60 of op 55 jaar, naar gelang de verzekeringsplichtige gepensionneerd is als bovengronds of als ondergronds werkman, naar luidt van de tegenwoordige wet, of bij zijn verjaring op 65 jaar, zoo hij niet bewijst dat hij aan de voorwaarden voldoet om als mijnwerker te worden gepensionneerd;

b) Tot de verzekering van een levenslange weduwerente ten behoeve van zijn echtgenoot.

Wanneer de echtgenoot even oud is als de verzekeringsplichtige, wordt het bedrag harer rente vastgesteld op de hierna vermelde gedeelten van de levenslange rente van laatstgenoemde:

In geval van overlijden van den verzekeringsplichtige.	Bedrag.
Vóór 41 jaar	35 t. h.
Op 41 jaar	36 t. h.
Op 42 jaar	37 t. h.
Op 43 jaar	38 t. h.
Op 44 jaar	39 t. h.
Op 45 jaar	40 t. h.
Op 46 jaar	41 t. h.
Op 47 jaar	42 t. h.
Op 48 jaar	43 t. h.
Op 49 jaar	44 t. h.
Op 50 jaar	45 t. h.
Op 51 jaar	46 t. h.
Op 52 jaar	47 t. h.
Op 53 jaar	48 t. h.
Op 54 jaar	49 t. h.
Op 55 jaar en daarboven	50 t. h.

Wanneer de verzekeringsplichtige en zijn echtgenoot van verschillende leeftijd zijn, wordt het bedrag der rente gewijzigd overeenkomstig een door de regering goedgekeurde rooster;

Wanneer de verzekeringsplichtige ongehuwd, weduwnaar of uit den echt gescheiden is, wordt het verzekerd kapitaal voor het vestigen der in b) voorziene rente in het Nationaal Fonds gestort op het oogenblik van het overlijden van belanghebbende ingeval of op het oogenblik van het overlijden van belanghebbende ingeval hij vóór zijn toelating tot het pensioen sterft. Indien deze daarentegen trouwt nadat hij reeds in pensioen is gesteld, verzekert het Nationaal Fonds desnoods de renteuitkeering aan de weduwe.

Bovendien verleent het Nationaal Fonds in voorkomend geval aan de weezen of aan de kinderen ten laste van de overleden verzekeringsplichtigen, de bij artikels 22 en 23 voorziene vergoeding.

Nochtans wordt die vergoeding enkel verleend aan de kinderen of aan de weezen, wier vader of steun, op het oogenblik van het overlijden, in een aan de wet onderworpen bedrijf werkzaam was.

II. De stortingen gedaan op de rekening van een vrouwelijke verzekeringsplichtige worden besteed voor de verzekering van een levenslange rente te harer behoefte, om aanvang te nemen op den leeftijd van 60 jaar. (Wet van 1 Augustus 1930, aangevuld bij wet van 25 Juni 1937.)

Art. 19. 1. De verzekerde is gemachtigd de betaling van de te zijnen behoefte verworven ouderdomsrente te vragen, te rekenen van den eersten dag der maand volgende aan die waarin de belanghebbende ten volle vijf en zestig jaar bereikt heeft.

2. Die rente neemt aanvang vanaf den eersten dag der maand volgende aan die waarin hij zijn aanvraag heeft ingediend. (Wet van 1 Augustus 1930, gewijzigd bij wet van 25 Juni 1937.)

Art. 20. 1. De leeftijd van 65 jaar wordt onderscheidenlijk verlaagd op 60 jaar op 55 jaar, voor den krachtens onderhavige wet gepensionneerden werkman, als bovengronds of als ondergronds werkman.

2. De gepensionneerde werkman die, na zijn toelating tot het pensioen, voortgaat met werken, blijft aan de voorschriften van het eerste artikel onderworpen en gehouden de afhou-

dingen op zijn loon toe te laten, de werkgever zijnerzijds verplicht zijnde de stortingen te doen die, naar luidt van de artikelen 5 en 7, met bedoelde afhoudingen in verband staan.

3. Bij de in de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas verworven bijkomende rente, door middel van de stortingen, waarvan in bovenbedoelde alinea sprake, worden niet gevoegd:

4. 1. De tegemoetkoming van het Nationaal Fonds, waarvan sprake in artikel 14;

5. 2° De Rijkstegemoetkoming, waarvan sprake in artikel 15.

6. De betaling van deze rente geschiedt onder vorm van betaling van het kapitaal dat de waarde van die rente vertegenwoordigt, bij de zestigste verjaring van den belanghebbende, zoo deze er om verzoekt; zij geschiedt ambtshalve bij de vijf en zestigste verjaring van den belanghebbende. (Wet van 25 Juni 1937.)

Art. 21. 1. De bij artikel 18, 1b. voorziene levenslange weduwerente neemt aanvang den eersten van de maand volgende aan die, waarin de echtgenoot is overleden en de betaling geschiedt op verzoek van de belanghebbende.

2. Als overgangsmaatregel wordt er bovendien aan de weduwen der verzekerden, geboren vanaf 1867 tot 1907, ten laste van het Rijk een rentetoeslag verleend, waarvan het jaarlijksch bedrag in de bij deze wet gevoegde tabel II wordt vastgesteld.

3. Dit bedrag mag bij koninklijk besluit worden gewijzigd in geval veranderingen mochten worden toegebracht aan het tarief van het verzekeringswezen.

4. De rentetoeslag neemt aanvang op hetzelfde tijdstip als de weduwerente.

5. Deze rentetoeslag wordt niet meer betaald in geval de weduwe hertrouwt.

6. In geval het pensioen geen 840 frank bereikt, wordt het door het Nationaal Fonds aangevuld tot dit bedrag.

7. De belanghebbende verliest evenzoo het genot van die aanvulling indien zij hertrouwt.

8. In dit pensioen zijn de bij artikel 22 voorziene toelagen niet vervat.

9. Onder pensioen verstaat men al de aan de weduwe verleende voordeelen te zamen, voortkomende van de krachtens een der verzekeringswetten door haren echtgenoot gedane verplichte stortingen.

10. Wat de weduwen van vreemde nationaliteit betreft, wordt bovenbedoeld bedrag van 840 op 300 frank teruggebracht.

11. De bij dit artikel voorziene bedragen van 840 frank en van 300 frank worden onderscheidenlijk gebracht op 1,200 frank en 660 frank, voor de weduwen wier echtgenoot ten minste dertig jaar gezamenlijke diensten telt.

12. De weduwen van de werklieden die den mijnarbeid moeten verlaten wegens ziekte die als gevolg heeft een onbekwaamheid om normaal te arbeiden in een aan deze wet onderworpen nijverheid en die overleden zijn binnen het jaar, te rekenen van den dag dat zij wezelijk in de mijn hebben opgehouden te werken, zonder te zijn begunstigd met een invaliditeitstoelage op grond van artikel 32 van deze wet, verkrijgen de bij dit artikel voorziene voordeelen, mits haar echtgenoot geen enkel persoonlijken arbeid heeft verricht, buiten de aan de wet onderworpen nijverheden, tusschen den datum van de wezenlijke ophouding met werken en dien van het overlijden.

13. De weduwen van de overleden werklieden die, in toepassing van artikel 32 van deze wet, een invaliditeitspensioen bezitten, op den grondslag van ten minste twintig jaren dienst, verkrijgen het bij dit artikel voorzien weduwenpensioen, welke ook de datum van overlijden van den echtgenoot zij.

14. Echter zullen de weduwen van de werklieden die een invaliditeitspensioen bezitten, op den grondslag van een dienstduur van twintig tot negen en twintig jaar, en die, op 30 September 1937, reeds het weduwenpensioen (overlevingspensioen) genieten, in toepassing van de algemeene wet der pensioenen, alsmede de toelage voorzien bij artikel 21bis, van deze wet, die voordeelen blijven genieten, in stede van die welke bij onderhavig artikel zijn voorzien. (Wet van 1 Augustus 1930, aangevuld bij de wetten van 22 Juli 1931 en 25 Juni 1937.)

Art. 21 bis. 1. De weduwen van de werklieden die een invaliditeitspensioen genoten op den grondslag van een minderen dienstduur dan twintig jaar, hebben recht, zelfs indien de echtgenoot is overleden na het verstrijken van de jaarlijkse periode bij het vorig artikel bepaald, op een toelage gelijk aan het verschil tusschen het bedrag van 840 frank en het bedrag van het hun werkelijk toegekend weduwepensioen, in uitvoering van de algemeene wet op de pensioenen.

2. De weduwen van de werklieden die, alvorens dertig jaar mijndienst te hebben vervuld, het mijnwerk hebben moeten verlaten wegens ziekte die tot gevolg had een onbekwaamheid om normaal te werken in een aan deze wet onderworpen nijverheid en die overleden zijn, na het verstrijken van de jaarlijksche periode bij het vorig artikel voorzien, zonder een invaliditeitstoelage te bezitten, naar luidt van artikel 32 van deze wet, zullen insgelijks bovenstaande toelage genieten indien zij toegelaten zijn tot het genot van het bij de algemeene wet voorziene pensioen.

3. De bij de vorige alineas bedoelde weduwen, bijaldien zij niet zijn toegelaten tot het genot van het bij de algemeene wet voorziene pensioen, hebben recht op de voordeelen voorzien bij artikel 21 en, eventueel, op die van artikel 22. De kinderen van die weduwen, die minder dan 16 jaar oud zijn, genieten, bij dezer overlijden, de in artikel 23 voorziene toelage.

4. Voor de weduwen van vreemde nationaliteit, wordt het hierboven voorzien bedrag van 840 frank gebracht aan 300 frank.

5. De in onderhavig artikel voorziene toelage is ten laste van het Nationaal Fonds; zij wordt verleend onder de voorwaarde dat de persoonlijke arbeid dien de echtgenoot mocht hebben verricht buiten de aan deze wet onderworpen bedrijven, tusschen den datum van zijn wezenlijk ophouden met werken in de mijn en den datum van zij overlijden, niet een grootere som opgebracht of voortgebracht heeft dan die bepaald in artikel 32 van onderhavige wet. (Wet van 25 Juni 1937.)

Art. 21 ter. 1. De bij artikels 21 en 21bis voorziene voordeelen worden aan de weduwen die van hun echtgenoot

gescheiden leven op het oogenblik dat deze overlijdt niet verleend, tenzij zij niet behooren tot de gevallen van uitsluiting vermeld in het koninklijk besluit, gegeven in uitvoering van artikel 39bis.

2. De bij artikel 21 alsmede bij artikel 21bis beoogde weduwen, die van hun echtgenoot gescheiden leven op het oogenblik dat deze overlijdt en die tot een van vermelde gevallen van uitsluiting behooren, hebben recht op de bij artikel 21 voorziene voorwaarden, buiten deze die ten laste zijn van het Nationaal Fonds. (Besluitwet van 30 Maart 1936.)

Art. 21quater. 1. De bij artikel 36ter van deze wet bedoelde weduwen te wier bate de bij dat artikel voorziene stortingn werden gedaan, hebben, ten laste van het Nationaal Fonds, recht op een toelage gelijk aan het verschil tusschen het bij artikel 21 voorzien bedrag van 840 frank en het bedrag van het weduwepensioen dat hun werkelijk wordt toegewezen in uitvoering van de algemeene pensioenwet, mits de echtgenoot overleden zij vóór het verstrijken van een termijn van vijf jaar ingaande op den datum zijner afdanking.

2. Die toelage wordt evenwel aan de weduwen die op het oogenblik van het overlijden van hun echtgenoot van hem gescheiden leefden, slechts verleend indien zij zich niet in een der gevallen van uitsluiting bevinden die zijn vermeld in het koninklijk besluit genomen in uitvoering van artikel 39bis van deze wet.

3. De weduwen die hertrouwen verliezen het voordeel van die toelage.

4. Voor de weduwen van vreemde nationaliteit, wordt vorenvermeld bedrag van 840 frank op 300 frank teruggebracht.

5. De toepassing van deze bepaling wordt bij koninklijk besluit geregeld. (Wet van 25 Juni 1937.)

Kroostvergoeding

Art. 22. Jaarlijks wordt er aan de weduwe een kroostvergoeding verleend per kind beneden 16 jaar, dat werkelijk ten laste van den verzekerde was.

De kroostvergoeding wordt bepaald:

- op 630 frank voor ieder eerste vier kinderen;
- op 720 frank per kind wanneer er vijf kinderen zijn;
- op 810 frank per kind wanneer er zes kinderen zijn;
- op 900 frank per kind wanneer er zeven kinderen zijn;
- op 990 frank per kind wanneer er acht en meer kinderen zijn.

Die vergoeding komt niet in aanmerking voor het berekenen van het bij artikels 21, 24 en 30 voorziene weduws-pensioen.

Zij wordt gebeurlijk uitbetaald aan den persoon of aan de instelling die den last van de kinderen op zich neemt.

Een derde van de uit de toepassing van dit artikel voort-spruitende uitgaven wordt door een Staatstoelage gedekt. (Wet van 25 Juni 1937.)

Art. 22bis. 1. De weduwen die zich onder de vereischte voorwaarden bevinden om de bij artikels 21bis en 21quater van deze wet voorziene vergoeding te genieten, hebben recht, voor de kinderen van minder dan 16 jaar, die werkelijk ten laste waren van den echtgenoot, op een toelage gelijk aan het verschil tusschen het bedrag van de bij artikel 22 voorziene toelagen en het bedrag der toelagen, welke hun voor die kinderen werkelijk worden verleend in uitvoering van de algemeene wet op de pensioenen, onverminderd echter de toepassing van artikel 30bis dezer wet.

2. In geval de bij artikels 21bis en 21quater bedoelde weduwen verstoken zijn van het voordeel der in die artikels vermelde vergoeding om reden dat zij behooren tot een van de gevallen van uitsluiting vermeld in het koninklijk besluit gegeven in uitvoering van artikel 39bis, hebben de kinderen dier weduwen recht op de bij dit artikel voorziene toelage indien de echtgenot, op het oogenblik van zijn overlijden, werkelijk den last er van had op zich genomen.

3. De bij dit artikel voorziene voordeelen zijn ten beloope van twee derden ten laste van het Nationaal Fonds.

4. Wat de belanghebbenden van vreemde nationaliteit betreft verhindert deze bepaling de toepassing niet van arti-

kel 2 dezer wet. (Besluitwet dd. 30 Januari 1935 gewijzigd bij besluitwet van 30 Maart 1936, en bij wet van 25 Juni 1937.)

Art. 23. 1. In geval van overlijden der twee echtgenooten, wordt er aan de kinderen van minder dan 16 jaar, die te hunnen laste waren, een jaarlijksche vergoeding verleend van 720 frank.

2. In geval de verzekerde alleen de zorg gedragen heeft over één of meer kinderen, genieten deze, bij het overlijden van hun steun, de bij hoogerbedoelde alinea voorziene vergoeding tot den vollen leeftijd van 16 jaar.

3. De vergoeding dient uitgekeerd vanaf den eersten der maand volgende aan die waarin de steun overleden is.

4. Zij wordt uitbetaald aan den persoon of aan de instelling, die de zorg over de kinderen op zich neemt.

5. Een derde van de uit dit artikel voortvloeiende uitgave zal door een Rijkstoelage worden gedekt. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 23bis. 1. Wanneer de weduwe, die de bij bovenstaand artikel 22bis voorziene toelage geniet of het recht heeft die te genieten, overlijdt, hebben de weezen van minder dan 16 jaar recht op een toelage gelijk aan het verschil tusschen het bedrag van de bij artikel 23 voorziene toelage en het bedrag van de toelage voor weezen, welke deze kinderen werkelijk genieten, krachtens de algemeene wet betreffende de pensioenen.

2. De kinderen, die de bij alinea 2 van artikel 22bis voorziene toelage genieten, hebben bij het afsterven van hun moeder, eveneens recht op het bij de bepalingen van dit artikel voorziene voordeel.

3. De weezen van minder dan 16 jaar oud, die werkelijk alleen ten laste waren van den werkmans hebben bij het afsterven van laatstgenoemde recht op de bij alinea 1, voorziene toelage op voorwaarde dat het persoonlijk werk, hetgeen bedoelde werkmans, buiten de aan deze wet onderworpen nijverheidsbedrijven mocht verricht hebben tusschen den datum waarop hij werkelijk het mijnwerk heeft neergelegd en die, waarop hij overleden is, hem geen hogere som dan

die bij artikel 32, alinea 20, dezer wet bepaald heeft voortgebracht of opgeleverd.

4. De in voorgaande alinea bedoelde werkman is deze die geen dertig jaren werk in de mijnen kon laten gelden en die, al dan niet op een invaliditeitstoelage, zooals in artikel 32 dezer wet bepaald, gerechtigd het mijnwerk heeft verlaten wegens ziekte, welke een ongeschiktheid tot normaal werk in een aan deze wet onderworpen nijverheidsbedrijf voor gevolg heeft.

5. De bij dit artikel voorziene voordeelen zijn ten beloope van twee derden ten laste van het Nationaal Fonds.

6. Wat de belanghebbenden van vreemde nationaliteit betreft, verhindert deze bepaling de toepassing niet van artikel 2 dezer wet. (Besluitwet van 30 Januari 1935 aangevuld bij besluitwet van 30 Maart 1936.)

Art. 23ter. 1. De bij artikels 21, 21bis, 21ter, 22, 22bis, 23 en 23bis voorziene voordeelen worden slechts toegekend indien de echtgenoot of de vader werkelijk gedurende ten minste een jaar in een onder de wet vallend bedrijf werkzaam is geweest.

2. Zij worden toegekend zonder voorwaarde van dienstduur ingeval de echtgenoot of de vader aan de gevolgen van een arbeidsongeval overleden is. (Wet van 25 Juni 1937.)

Art. 24. 1. De weduwe van een mijnwerker, waarop de wet dd. 30 December 1924 of deze wet toepasselijk was, geniet op den vollen leeftijd van 60 jaar, den ouderdomsrentetoeslag ten laste van het Rijk, voorzien in tabel I-D, gevoegd bij deze wet, te zamen met den weduwerentetoeslag voorzien in tabel II.

2. Desnoods wordt haar een pensioenbijslag verleend ten laste van het Nationaal Fonds, gelijk aan het verschil tusschen het pensioen en de som van 3,000 frank, ingeval het pensioen dat bedrag niet mocht bereiken.

3. In geval dat pensioen dat bedrag van 3,000 frank overschrijdt, komt het overschot aan het Nationaal Fonds toe.

4. Men vestaat door pensioen al de voordeelen te zamen verleend aan de weduwe ten aanzien van de krachtens een der verzekeringswetten, door haar echtgenoot of hare echt-

genooten, ingeval van opvolgende huwelijken, gedane verplichte stortingen.

5. Het verleenen van de ouderdomsrente ten laste van het Rijk en van de pensioenbijslagen ten laste van het Nationaal Fonds, is afhankelijk van de volgende voorwaarden:

1° Dat de echtgenoot overleden is, wanneer hij reeds was gepensionneerd, of dat hij de voorwaarden vervulde om het ouderdomspensioen te bekomen;

2° Dat de weduwe, zelfs door opvolgende huwelijken, met een mijnwerker gedurende minstens tien jaar is gehuwd geweest.

6. De weduwe, die hertrouwt, verliest haar recht op de bij dit artikel voorziene voordeelen, zij bekomt dit recht opnieuw ingeval zij terug weduwe wordt.

7. Voor de weduwen van vreemde nationaliteit, die de voodeelen ten laste van den Staat niet mogen genieten, wordt de som van 3,000 frank op 2,040 frank teruggebracht.

8. Nochtans, wat betreft de weduwen der krachtens artikel 36 of 36 bis van deze wet gepensionneerd werklieden, wordt hun pensioen verminderd met 100 frank, per jaar dienst van den echtgenoot, dat ontbreekt om het getal van dertig jaren te volledigen, zonder dat hun pensioen, echter, minder dan 2,100 frank mag bedragen.

9. Ter zake van de weduwen van vreemde nationaliteit, wier echtgenoot was gepensionneerd krachtens artikel 36 ou 36bis van deze wet wordt haar pensioen verminderd met 68 frank per jaar dienst van den echtgenoot, dat ontbreekt om het getal van dertig jaren te volledigen. (Wet van 1 Augustus 1930 gewijzigd en aangevuld bij het wet van 25 Juni 1937.)

Art. 25. 1. De in bovenbedoeld artikel voorziene voordeelen worden verleend aan de weduwe van een mijnwerker, waarop de wet dd. 30 December 1924 of deze wet toepasselijk waren, wanneer zij ten volle den leeftijd van 60 jaar bereikt heeft, onder de driedubbele voorwaarde:

1° Dat de echtgenoot minstens gedurende dertig jaar werkzaam was in aan de wet onderworpen nijverheidsbedrijven;

2° Dat de echtgenoot, op het oogenblik van het overlijden, werkzaam was in aan de wet onderworpen nijverheidsbedrij-

ven, of in het bezit van een invaliditeitspensioen verleend krachtens de wet dd. 30 December 1924 of deze wet of afgedankt tengevolge van de economische crisis of van het opgeven van het bedrijf waarin hij werkte;

3° Dat de weduwe, zelfs door opgevolgende huwelijken, gedurende minstens tien jaar met een mijnwerker is gehuwd geweest.

2. De in bovenbedoeld artikel voorziene voordeelen voor de weduwen van de krachtens de artikelen 36 of 36 bis gepensioneerde werklieden, worden verleend aan de weduwe van een mijnwerker, waarop de wet van 30 December 1924 of deze wet toepasselijk waren, wanneer zij ten volle den leeftijd van 60 jaar bereikt heeft, onder de driedubbele voorwaarde;

1° Dat de echtgenoot ten minste gedurende twintig jaar werkzaam was in aan de wet onderworpen nijverheidsbedrijven;

2° Dat de weduwe gehuwd zij geweest met een mijnwerker, gedurende tien jaar, zelfs door opeenvolgende huwelijken;

3° Dat de echtgenoot, op het oogenblik van het overlijden, werkzaam was in aan de wet onderworpen nijverheidsbedrijven, of in het bezit van een invaliditeitspensioen verleend krachtens de wet van 30 December 1924 of afgedankt ten gevolge van economische crisis of van stillegging van het bedrijf waar hij werkzaam was.

3. Wat echter de weduwen betreft van hierboven bedoelde afgedankte werklieden, wordt vereischt dat de echtgenoot overleden zij vóór het verstrijken van een termijn van vijf jaar, aanvang nemende op den datum zijner afdanking.

4. De in de laatste alinea van artikel 21 van deze wet bedoelde weduwen bekomen, op haar zestigste jaar, het genot van onderhavig artikel, ter vervanging van het overlevingspensioen en van de toelage van de algemeene wet op de pensioenen en van de toelage voorzien bij artikel 21 bis van deze wet.

5. De weduwe die hertrouwt verliest haar recht op het genot der voordeelen voorzien bij dit artikel; zij herkrijgt haar recht in geval van nieuw weduwschap. (Wet van 1 Au-

gustus 1930, gewijzigd en aangevuld bij wet van 25 Juni 1937.)

Art. 26. Het voordeel voorzien bij artikel 21, 6° alinea, en dat voorzien ten laste van het Nationaal Fonds bij artikelen 21bis en 21quater mogen slechts verleend worden indien er geen echtscheiding of geen scheiding van tafel en bed bestaan heeft, waarbij het ongelijk werd uitgesproken uitsluitend ten laste van de vrouw, en indien het huwelijk minstens vijf jaar, vóór het tijdstip, waarop de stortingen bij toepassing der wet dd. 30 December 1924 op de persoonlijke verzeeringsrekening ophielden, was aangegaan; nochtans wordt er geen enkele voorwaarde omtrent den duur van het huwelijk bepaald, wanneer op het oogenblik van het overlijden van den echtgenoot er een uit den echt geboren kind bestaat of een kind waarover de verzekerde de zorg droeg. (Wet van 1 Augustus 1930, gewijzigd bij besluitwet van 30 Maart 1936 en bij wet van 25 Juni 1937.)

Art. 27. 1. De weduwen der mijnwerkers, die, krachtens de bij koninklijk besluit dd. 30 Augustus 1920 samengeschakelde wetten, een pensioen genieten, ontvangen ter vervanging van dat pensioen:

1° Een vergoeding ten laste van het Rijk, gelijk met de in tabel I D, gevoegd bij deze wet, voorzienen ouderdomsrentetoeslag.

2° Een pensioenbijslag ten laste van het Nationaal Fonds, gelijk aan het verschil tusschen de bovenvermelde vergoeding ten laste van het Rijk en de som van 3,000 frank.

2. Dezelfde voordeelen worden verleend aan de weduwen der mijnwerkers, die, vanaf het in werking treden dezer wet, aan de voorwaarden voldoen, vereischt om de in bedoelde samengeschakelde wetten voorziene voordeelen te genieten.

3. De weduwen die hertrouwen verliezen hun rechten op de bij dit artikel voorziene voordeelen, zij verkrijgen die rechten terug ingeval zij opnieuw weduwe worden. (Wet van 1 Augustus 1930, gewijzigd en aangevuld bij wet van 25 Juni 1937.)

Art. 27bis. 1. De bij de artikelen 24, 25 en 27 bedoelde weduwen, die van hun echtgenoot gescheiden leven op het

oogenblik dat deze sterft en die niet behooren tot een van de gevallen van uitsluiting vermeld in het koninklijk besluit gegeven in uitvoering van artikel 39bis, genieten de bij bovenvermelde artikels voorziene voordeelen.

2. In het geval dat zij tot een van de gevallen van uitsluiting behooren, mogen zij slechts aanspraak maken op de renten voortgebracht door de stortingen van den echtgenoot en door hun eigen stortingen, alsmede op den rentetoeslag, ten laste van het Rijk, voorzien bij de wet gevoegde tabel I, en zulks van het oogenblik af dat zij den leeftijd van 65 jaar bereiken.

3. Het verleenen van de bij voorgaande alinea voorziene voordeelen heeft het verlies ten gevolge van het recht op het voordeel van de bepalingen van alinea 2 van artikel 21ter van deze wet.

4. Bij afwijking van alinea 2 van dit artikel, ontvangen de bij deze alinea bedoelde weduwen die, in toepassing van de bij artikels 24, 25 of 27, het ouderdomspensioenen genieten, ter vervanging van dit pensioen de bij deze alinea 2 voorziene voordeelen. (Besluitwet dd. 30 Maart 1936.)

Art. 28. 1. De weduwen der mijnwerkers die, krachtens de in uitvoering der wet dd. 9 April 1922 vastgestelde bepalingen, vergoeding genieten, ontvangen, ter vervanging van dit voordeel, een jaarlijksche vergoeding van 1,320 frank ten laste van het Nationaal Fonds.

2. Hetzelfde voordeel wordt verleend aan de weduwen der mijnwerkers, die aan de voorwaarden voldoen om, na het in werking treden dezer wet, de bij bedoelde bepalingen voorziene voordeelen te genieten. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 29. 1. De weduwen der mijnwerkers die, krachtens de bepalingen getroffen ter uitvoering van artikel 22bis der wet dd. 30 December 1924, een vergoeding genieten, ontvangen ter vervanging van die voordeelen, een jaarlijksche vergoeding, ten laste van het Nationaal Fonds van 840 frank.

2. Bovendien genieten die weduwen de bij artikel 22 voorziene kroostvergoeding.

3. De weezen van die weduwen genieten de bij artikel 23 voorziene vergoeding.

4. Dezelfde voordeelen worden verleend aan de weduwen die, vanaf het in werking treden van deze wet, bewijzen dat ze aan de voorwaarden voldoen, vereischt om het voordeel van de bepalingen te genieten, die, in uitvoering van artikel 22bis der wet dd. 30 December 1924, werden genomen.

5. Nochtans worden die voordeelen enkel verleend vanaf den eersten dag der maand volgende aan die waarin de aanvraag is ingediend.

6. Ten einde aan die weduwen toe te laten op den leeftijd van 65 jaar de door de algemeene pensioenwet voorziene Rijkstegemoetkoming te genieten, stort het Nationaal Fonds jaarlijks, ten behoeve der belanghebbenden, in de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas, de bij artikel 26 der wet voorziene tegemoetkoming.

7. Uitgezonderd de weduwen, wier echtgenoot is overleden ten gevolge van een arbeidsongeval, genieten de weduwen der mijnwerkers die bij hun afsterven, vóór 1 Januari 1925 in een kolennijn werkzaam waren, na gedurende minstens dertig jaar in een mijnexploitatie werkzaam te zijn geweest, de bij dit artikel voorziene voordeelen.

8. De bij dit artikel bedoelde weduwen, waaraan bij toepassing der algemeene pensioenwet, het ouderdomspensioen is verleend genieten, ten laste van het Nationaal Fonds, een toelage van 420 frank; zij genieten bovendien de bij artikel 22 dezer wet voorziene kroostvergoeding.

9. De weezen van de bij dit artikel bedoelde weduwen genieten de bij artikel 23 voorziene toelage. (Wet van 1 Augustus 1930, gewijzigd bij wet van 25 Juni 1937.)

Art. 30. 1. De weduwen, die den bij artikel 21 der wet dd. 30 December 1924 voorziene weduwerentoeslag genieten, ontvangen ter vervanging van dit voordeel, den in tabel II, gevoegd bij deze wet, voorzienen weduwerentoeslag ten laste van het Rijk.

2. Ter vervanging van den bij de wet dd. 30 December 1924 voorzienen kindertoeslag genieten zij de bij artikel 22 voorziene kroostvergoeding.

3. Ingeval het pensioen met al de voordeelen te zamen, uitgezonderd bovenbedoelde kroostvergoeding, aan de weduwe verleend wegens de krachtens een verzekeringswet door den

echtgenoot gedane verplichte stortingen, geen 840 frank bereikt, wordt het door het Nationaal Fonds aangevuld ten bedrage van die som.

4. Nochtans, voor de belanghebbende, van vreemde nationaliteit, wordt de som van 840 frank gebracht op 300 frank.

5. De echtgenooten der krachtens de wet dd. 30 December 1924 gepensioneerde mijnwerkers, genieten, bij het overlijden van hun echtgenoot, bovenbedoelde voordeelen. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 30bis. 1. Ingeval een verzekerde overleden is aan gevolgen van een arbeidsongeval, zal het bedrag van de ter uitvoering van deze wet aan de weduwe en aan de kinderen te verleenen uitkeeringen (kindertoeslag inbegrepen), zoodanig kunnen worden verminderd, dat het gezamenlijk bedrag van de voordeelen, aan die weduwe overeenkomstig deze wet alsmede de arbeidsongevallenwet te verleenen, komen gelijk te staan met twee derden van het loon, door den man gedurende zijn laatste levensjaar genoten, als slechts één kind beneden 16 jaar ten haren laste is, en met drie vierden van dat loon, als twee of meer kinderen beneden 16 jaar te haren laste zijn.

2. Evenzoo zal, welke ook de oorzaak weze van het overlijden van den verzekerde, telkens wanneer ter uitvoering van het bepaalde onder artikel 22 van deze wet, kindertoeslag zal moeten worden verleend wegens eenig kind, waarvoor dergelijke toeslag reeds is toegekend bij de bestaande wetten op den kindertoeslag, het bedrag van den eerstbedoelden kindertoeslag met dit van den laatstbedoelden verminderd worden.

3. In afwijking van de bepalingen der wet van 4 Augustus 1930 op de gezinsvergoedingen, wordt het Nationaal Fonds in de plaats gesteld van de gerechtigden op de bij die wet voorziene voordeelen ingeval de belanghebbenden zelf de toekenning van de gezinsvergoedingen waarop zij mogenaanspraak maken niet aanvragen. (Besluitwet dd. 22 December 1934, aangevuld bij besluitwet dd. 30 Januari 1935 en bij wet dd. 25 Juni 1937.)

Hoofdstuk III. — Rentetoeslagen, pensioenbijslagen, vergoedingen ten behoeve der oude mijnwerkers en der invaliden.

Art. 31. 1. Onverminderd de voordeelen der bij artikel 14 dezer wet voorziene kapitalisatie heeft iedere gepensioneerde werkman recht op den in tabel I, gevoegd bij deze wet ten laste van het Rijk voorzienen ouderdomsrentetoeslag.

2. Daarbij geniet hij een jaarlijksch aanvullingspensioen, ten laste van het Nationaal Fonds, gelijk aan het verschil tusschen het in de volgende tabel aangeduid bedrag, dat met zijn geval overeenstemt, en de verschillende voordeelen die hem worden toegekend uit hoofde van de verplichte stortingen gedaan krachtens een der verzekeringswetten, de bij artikel 20 voorziene bijgevoegde renten uitgezonderd, maar eventueel er in begrepen de ouderdomsrente op 65 jaar gevestigd ten bate van de echtgenoot krachtens stortingen door den echtgenoot onder het stelsel der wet van 30 December 1924 gedaan:

3. 5,100 frank voor de gehuwde belanghebbenden die niet meer werken;

4. 4,008 frank voor de belanghebbenden die ongehuwd, weduwnaar of uit den echt gescheiden zijn en niet meer werken;

5. 3,504 frank voor de belanghebbenden, die gehuwd, en nog werkzaam zijn;

6. 2,400 frank voor de belanghebbenden, die ongehuwd, weduwnaar of uit den echt gescheiden, en nog werkzaam zijn.

7. Wordt aangezien als niet meer werkzaam, de gepensioneerde aan wien zijn persoonlijke arbeid, welke er ook de aard van weze, niet meer dan 450 frank per maand opbrengt.

8. De raad van beheer van het Nationaal Fonds mag bij een reglement door koninklijk besluit goedgekeurd, voormeld bedrag van 450 frank wijzigen.

9. De bovenmelbedoelde voordeelen, ten laste van het Rijk en van het Nationaal Fonds, worden verleend aan den werk-

man, die bewijst minstens dertig jaar mijndienst te hebben verricht en die tot den wettelijken leeftijd, vereischt voor het pensioen in de aan deze wet onderworpen ondernemingen is werkzaam geweest, behoudens de bij artikelen 33 en 34 voorziene uitzonderingen.

10. De leeftijd om gepensionneerd te worden, is vastgesteld op volle 60 jaar; hij wordt op 55 jaar gebracht voor den belanghebbende, die minstens gedurende dertig jaar ondergrondschen arbeid heeft verricht. Hij wordt insgelijks tot 55 jaar verlaagd voor de ophaalmachinisten, die sedert ten minste dertig jaar dien specialen arbeid verrichtten.

11. Nochtans mogen de belanghebbenden, die in den loop van de tien jaren welke aan den leeftijd van pensioenning voorafgaan in één aan deze wet onderworpen nijverheidsbedrijf niet regelmatig werden gebezigd en die, buiten vermelde nijverheidsbedrijven, een ander ambacht of een ander beroep hebben uitgeoefend of onverschillig welke bedrijvigheid hebben beoefend op het genot van de bij de bepalingen van dit artikel voorziene voordeelen geen aanspraak maken, tenzij zij aan de bij een koninklijk besluit te bepalen vereischten zullen beantwoorden. (Wet van 1 Augustus 1930, gewijzigd en aangevuld bij besluitwet van 30 Januari 1935 en bij wet van 25 Juni 1937.)

Art. 31bis. 1. Bij afwijking van artikel 31 wordt het bedrag van het pensioen bij dat artikel voorzien, ten bate van den gehuwden arbeider die niet meer werkt, op 6,300 frank gebracht voor den belanghebbende die krachtens artikel 31, als ondergrondsche arbeider wordt gepensionneerd.

2. Het verschil tusschen het bij de vorige alinea voorzien pensioen en datgene voorzien bij artikel 31, te weten 1,200 frank, valt voor de twee derden ten laste van het Rijk.

3. Het bedrag van het pensioen voorzien bij artikel 31 voor de arbeiders die ongehuwd, weduwnaar of uit den echt gescheiden zijn en niet meer werken, wordt op 4,308 frank gebracht voor den belanghebbende die krachtens dit artikel als ondergrondsche arbeider wordt gepensionneerd.

4. Het verschil tusschen het bij artikel 31 voorzien pensioen en het in de vorige alinea voorzien pensioen, namelijk

300 frank wordt door den Staat gedragen. (Wet van 1 Augustus 1930, gewijzigd bij wet van 25 Juni 1937.)

Art. 31ter. Voor de gepensionneerde mijnwerkers, van vreemde nationaliteiten, die van de bepalingen van artikelen 31 en 31bis, genieten en geen aanspraak mogen maken op de voordeelen ten laste van den Staat, worden de sommen van 5,100, 4,008, 3,504, 2,400, 6,300 en 4,308 frank, in gezegde artikelen 31 en 31 bis, aangeduid, onderscheidenlijk teruggebracht op 2,400, 2,058, 1,350, 1,050, 2,808 en 2,052 frank. (Wet van 25 Juni 1937.)

Art. 32. 1. Iedere mijnwerker die onder de wet van 30 December 1924 of onder deze wet viel en die het werk heeft verlaten tengevolge van een ziekte die een ongeschiktheid tot normaal werken in een onder de wet vallend bedrijf, voor gevolg heeft, bekomt ten laste van het Nationaal Fonds een invaliditeitspensioen waarvan het bedrag als volgt is vastgesteld:

2. 1° Gehuwde belanghebbenden, ondergrondsche arbeiders: 210 frank per jaar dienst, indien zij bewijzen ten minste vijftien jaar als ondergrondsche arbeider werkzaam te zijn geweest, en 170 frank per jaar dienst, indien zij bewijzen minder dan vijftien jaar als ondergrondsche arbeider werkzaam te zijn geweest;

3. 2° Gehuwde belanghebbenden, bovengrondsche arbeiders of arbeiders die ondergrondsche en bovengrondsche werk hebben verricht, maar geen twintig jaar dienst als ondergronder tellen: 170 frank per jaar dienst;

4. 3° Belanghebbenden die ongehuwd, weduwnaar of uit den echt gescheiden zijn, ondergrondsche arbeiders: 143 fr. 40 c. per jaar dienst, indien zij bewijzen ten minste twintig jaar als ondergronder werkzaam te zijn geweest, en 133 fr. 60 c. per jaar dienst, indien zij bewijzen minder dan twintig jaar als ondergronder werkzaam te zijn geweest;

5. 4° Belanghebbenden die ongehuwd, weduwnaar of uit den echt gescheiden zijn, bovengrondsche arbeiders of arbeiders die ondergrondsche en bovengrondsche werk hebben verricht, maar geen twintig jaar dienst als ondergronder tellen: 133 fr. 60 c. per jaar dienst.

6. De belanghebbenden die als ondergronder en als bovengronder hebben gewerkt, moeten bij het indienen van hun aanvraag hun verlangen te kennen geven tot het verkrijgen van een pensioen berekend 'tzij naar rato van hun diensttijd (ondergrond en bovengrond).
7. Het maximum van elk invaliditeitspensioen wordt berekend op den voet van dertig jaar dienst.
8. Het jaarlijksch bedrag van bedoeld pensioen mag evenwel niet lager zijn dan 3,200 frank.
9. Dit bedrag van 3,200 frank wordt teruggebracht op 2,560 frank, voor de belanghebbenden van vreemde nationaliteit.
10. Het bij dit artikel voorzien pensioen wordt evenwel slechts verleend indien navermelde voorwaarden van leeftijd en dienstdtijd zijn vervuld:
11. De belanghebbende beneden 40 jaar moet bewijzen dat hij ten minste tien jaar werkzaam is geweest;
12. Die van 40 tot 44 jaar, moet bewijzen dat hij ten minste twaalf jaar werkzaam is geweest;
13. Die van 45 tot 49 jaar, moet bewijzen dat hij ten minste vijftien jaar werkzaam is geweest;
14. Die van 50 tot 54 jaar, moet bewijzen dat hij ten minste achttien jaar werkzaam is geweest.
15. Die boven 55 jaar, moet bewijzen dat hij ten minste twintig jaar werkzaam is geweest.
16. Wanneer de belanghebbende beurtelings in de Belgische mijnen en in de mijnen gelegen in een land waarmee in zake mijnwerkerspensioen een conventie werd afgesloten, heeft gewerkt, komen zijn dienstitijden in de mijnen van dat land in aanmerking voor het berekenen van de vorenvermelde dienstminima, doch het bedrag van het invaliditeitspensioen wordt slechts vastgesteld volgens den dienstdtijd in de Belgische mijnen, en zulks zonder te letten op de vorenvermelde minima van 3,200 en 2,400 frank.
17. Het voordeel van de bepalingen van dit artikel wordt slechts verleend indien de aanvraag wordt ingediend binnen den termijn van twee jaar van den datum af waarop de arbeid in de mijn of in onder de wet vallend bedrijf, werkelijk ophoudt.

18. Vorenvermelde termijn van twee jaar is ook van toepassing voor de aanvragen die van 1 Januari 1935 af werden ingediend.
19. Het invaliditeitspensioen begint te loopen van den eersten dag af der maand volgend op die waarin de belanghebbende zijn aanvraag heeft ingediend.
20. Dat pensioen mag aan den belanghebbende onttrokken worden wanneer zijn persoonlijk werk, van welken aard het ook mogen zijn meer dan 450 frank per maand oplevert.
21. In dergelijk geval zal het invaliditeitspensioen echter teruggegeven worden aan den belanghebbende die ophoudt meer dan 450 frank per maand te verdienen, indien hij bewijst dat het door hem geleverd werk, de medische conclusies, die de bevoegde instellingen er toe hebben aangezet hem het voordeel van dat pensioen te verleen, niet ongeldig maakt.
22. De beheerraad van het Nationaal Fonds mag, bij door koninklijk besluit goedgekeurde verordening, het in de twee voorgaande alinea's aangeduid bedrag van 450 frank wijzigen.
23. De wijze waarop de ongeschiktheid tot werken wordt vastgesteld en gecontroleerd, wordt bij koninklijk besluit vastgesteld.
24. Ten einde aan elken invalide die, krachtens artikel 33 of artikel 33b's dezer wet, geen aanspraak op het ouderdomspensioen kan maken, toe te laten wanneer hij den leeftijd van 65 jaar bereikt, de bij de algemeene pensioenwet voorziene Staatstegemoetkoming te genieten, stort het Nationaal Fonds jaarlijksch in de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas, ten bate van den belanghebbende, de geringste bijdragen vastgesteld bij artikel 26 van bedoelde algemeene wet.
25. Die stortingen worden van het bedrag van het invaliditeitspensioen afgetrokken en worden gedaan op een rekening door de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas geopend op naam van den belanghebbende, bij toepassing van de algemeene pensioenwet.
26. Voor de belanghebbenden die bewijzen dat zij ten minste twintig jaar dienst tellen, wordt jaarlijksch op hun mijnwerkersrekening een storting van 144 frank gedaan,

waarvan 50 frank op de mijnwerkersrekening der Algemeene Spaar- en Lijfrentekas en 94 frank in het « Fonds voor aanvullende renten » van het Nationaal Fonds.

27. De invalide die tot het genot van het ouderdomspensioen wordt toegelaten bij toepassing van de algemeene pensioenwet, geniet, in vervanging van het invaliditeitspensioen, een jaarlijksche toelage gelijk aan het verschil tusschen het bedrag van het invaliditeitspensioen en dit van het hem toegekend ouderdomspensioen.

28. De voorgaande bepaling is insgelijks van toepassing voor den invalide die, bij het van kracht worden van die bepaling, het ouderdomspensioen geniet krachtens de algemeene pensioenwet.

29. Nochtans, indien de toepassing der voorafgaande bepalingen, een vermindering meesleept van het totaal bedrag der verleende voordeelen, wordt het genot van een jaarlijksche toelage van 1,200 frank, voor rekening van het Nationaal Fonds, ten gunste van den belanghebbende, gehandhaafd.

30. Voor de uitkeering van het krachtens alinea 1 van dit artikel verleend invaliditeitspensioen, geniet het Nationaal Fonds van de krachtens de bepalingen der wet van 5 Mei 1912 aan de erkende mutualiteitsverbonden verleende Staatstoelagen.

31. Het genot van het invaliditeitspensioen wordt slechts verleend aan den werkman die ten minste vijfhonderd werkdagen heeft gearbeid, gedurende de twee jaar die de ziekte, oorzaak van de invaliditeit, voorafgingen.

32. Zijn in de vijfhonderd dagen begrepen, de dagen werkloosheid wegens ziekte of arbeidsongeval, voor welke de bij artikel 7 van deze wet voorziene stortingen werden gedaan.

33. De hierboven voorziene periode van vijfhonderd dagen wordt verlengd met den duur tijdens welke de werkman van alle mijnwerk werd verwijderd gehouden, wegens omstandigheden die collectieve afwezigheid in de mijn hebben veroorzaakt.

34. Dit voordeel wrdt in geen geval verleend aan den werkman die op het oogenblik dat hij werkelijk ophield in de mijn te werken, den leeftijd van 60 jaar heeft bereikt. (Wet van 25 Juni 1937.)

Art. 33. 1. Ieder werkman, die, vanaf het in werking treden dezer wet, wordt getroffen door ziekte waarvan een onbekwaamheid tot normaal werk in een aan deze wet onderworpen nijverheid het gevolg was, indien hij bewijst minstens gedurende dertig jaar in deze bedrijven te zijn werkzaam geweest, bekomt voorgoed, zoodra hij den leeftijd van 60 jaar bereikt heeft, de voordeelen krachtens de artikelen 19 en 31, aan den wegens ouderdom gepensioneerde mijnwerker verleend. Deze leeftijd wordt op vijf en vijftig jaar gebracht voor de werkman, die bewijst gedurende minstens dertig jaar in de ondergrondse werken werkzaam te zijn geweest.

2. Indien deze werkman de voordeelen geniet, voorzien bij artikel 32 ten behoeve der invaliden, bekomt hij voorgoed, ter vervanging van die voordeelen, deze krachtens de artikelen 19, 20 en 31 verleend aan de wegens ouderdom gepensioneerden mijnwerker, indien hij bewijst aan de voorwaarden voorzien bij bovenbedoelde alinea omtrent leeftijd en duur van de werkverstreking te voldoen.

3. Indien hij van de bij artikel 32 voorziene voordeelen niet geniet, zijn de bepalingen van dit artikel 33 slechts toepasselijk in zover de pensioenaanvraag binnen den termijn van twee jaar te rekenen van den datum af, waarop belanghebbende ophield werkelijk in de mijn te werken, werd ingediend.

4. Het genot van artikel 31bis wordt verleend aan den gepensioneerden mijnwerker bij toepassing van dit artikel indien hij de voorwaarden voorzien bij artikel 31bis vervult. (Wet van 1 Augustus 1930, aangevuld bij de wet van 25 Juni 1937.)

Art. 33bis. 1. Ieder werkman, houder van een invaliditeitspensioen, in toepassing van artikel 32 van deze wet, op den grondslag van **twintig tot negen en twintig jaren** mijsdienst, verkrijgt voor goed, onderscheidenlijk op 60 jaar en op 55 jaar, het bij artikel 36 van deze wet voorzien ouderdomspensioen, onderscheidenlijk voor de bovengrondsche en voor de ondergrondse werklieden.

2. Het genot van onderhavig artikel wordt verleend aan de belanghebbenden, die, op den datum van 1 Oktober 1937,

niet den leeftijd van 65 jaar hebben bereikt. (Wet van 25 Juni 1937.)

Art. 34. 1. De bij artikel 31 voorziene voordeelen worden, volgens de bij koninklijk besluit vastgestelde regeling, wanneer zij den pensioensleeftijd hebben bereikt, verleend aan de werklieden die vóór dien leeftijd den mijnarbeid moesten staken ingevolge een economische crisis of wanneer er wordt afgezien van de exploitatie, waarin zij werkzaam waren, of die, als bedienden of bestendige secretarissen van de centrale mijnwerkerssyndicaten werkstellig zijn, indien zij bewijzen aan den bij dit artikel voorzienen duur der dienstverstreking te voldoen.

2. Dezelfde voordeelen worden, volgens dezelve regelen, verleend aan de werklieden die, uit hoofde van een ongeval, verplicht waren het werk te staken vóór den pensioensleeftijd.

3. Wordt met den werkman, die ten gevolge van economische crisis den mijnarbeid heeft gestaakt, gelijkgesteld, de ondergrondse mijnwerker, die voor den wettelijken leeftijd van het pensioen wegens lichamelijke ontoereikendheid werd afgedankt en wiens aanvraag om invaliditeitstoeleging door het bevoegd rechtscollege niet werd ingewilligd, omdat hij nog in staat is als bovengrondsche arbeider in een onder de wet vallende exploitatie te werken.

4. Voor de slachtoffers van andere ongevallen dan die tijdens den arbeid overkomen, worden de wijzen van verleenning der in artikel 31 voorziene voordeelen bij koninklijk besluit geregeld. (Wet van 1 Augustus 1930, gewijzigd en aanvuld bij besluitwet van 30 Maart 1936 en bij wet van 25 Juni 1937.)

Art. 35. Zullen de werklieden en de weduwen die, op 30 September 1937, krachtens bepalingen van artikel 35 der wet van 1 Augustus 1930, ingetrokken door deze wet, een gezamenlijk pensioen genieten van een hooger bedrag dan het geheel der voordeelen die hun, van dezen datum af, kunnen toegekend worden, het genot behouden van een pensioen gelijk aan hetgeen zij vóór 1 October 1937 genoten. (Wet van 25 Juni 1937.)

Art. 36. 1. In afwijking van artikelen 20 en 31, mag ieder arbeider die aan de wet van 30 December 1924 of aan deze wet was onderworpen indien hij het bewijs van minstens twintig jaar werkelijken arbeid in de onder de wet vallende bedrijven levert, onderscheidenlijk op den leeftijd van 60 jaar en van 55 jaar, zijn rechten laten gelden op de uitbetaling van de voordeelen, die uit de bij artikel 14 voorziene capitalisatie voortvloeien.

2. Hij geniet bovendien van de verhooging van de ouderdomsrente, ten laste van den Staat in de bij deze wet gevoegde tabel I voorzien.

3. Wanneer het pensioen, al de voordeelen omvattend, die hem krachtens een verzekeringswet worden verleend, het op verdere volgende tabel aangegeven bedrag niet bereikt, wordt het voor rekening van het Nationaal Fonds ten beloope van dit bedrag aangevuld:

4. 1° Gehuwde belanghebbenden, ondergrondse arbeiders, die niet meer werken: 210 frank per dienstjaar, waarvan 25 frank ten laste van den Staat;

5. 2° Gehuwde belanghebbenden, bovengrondsche arbeiders, die niet meer werken: 170 frank per dienstjaar;

6. 3° Belanghebbenden, vrijgezellen, weduwnaars of uit den echt gescheiden ondergrondse arbeiders, die niet meer werken: 143 fr. 40 c. per dienstjaar, waarvan 18 fr. 40 c. ten laste van den Staat;

7. 4° Belanghebbenden, vrijgezellen, weduwnaars of uit den echt gescheiden, bovengrondsche arbeiders, die niet meer werken: 133 fr. 60 c. per dienstjaar.

8. Die bedragen van 210, 170, 143.40 en 133.60 frank, worden respectievelijk tot 115, 115, 80 en 80 frank per dienstjaar herleid, zoo de belanghebbenden nog werken.

9. Opzichts de belanghebbenden die tot een vreemde nationaliteit behooren en die geen aanspraak kunnen maken op de voordeelen ten laste van de Staat, worden de bedragen van 210, 170, 143.40 en 133.60, 115 en 80 frank respectievelijk tot 95, 80, 55, 45 en 35 frank herleid.

10. Het bedrag van het pensioen toegekend, in toepassing van onderhavig artikel, aan de niet meer arbeidende werklieden, mag niet minder zijn dan 3,200 frank.

11. Dit bedrag van 3,200 frank wordt op 1,290 teruggebracht voor de belanghebbenden van vreemde nationaliteit.

12. De niet meer arbeidende belanghebbenden, gepensionneerd als ondergrondse werklieden in toepassing van onderhavig artikel, die bewijzen insgelijks te hebben gewerkt aan de oppervlakte van de aan de wet onderworpen bedrijven, bekomen, daarenboven, op den leeftijd van 60 jaar, een pensioentoeslag berekend volgens de bij bovenstaande 2° en 4° bepaalde bedragen, voor elk jaar bovengrondsch dienst.

13. Echter, voor de vaststelling van het bedrag van dien pensioentoeslag, is dertig jaar het totaal van de in aanmerking te nemen ondergrondse en bovengrondse mijndiensten.

14. Het voordeel van de bepalingen van dit artikel wordt slechts verleend, op voorwaarde, dat de belanghebbende werkte in aan deze wet onderworpen bedrijven, gedurende minstens zes jaar, tijdens de laatste tien jaar, die den datum van het ophouden van het mijnwerk voorafgingen en dat dit werk geregeld en normaal werd uitgevoerd gedurende het jaar dat dit ophouden van het werk voorafging. (Wet van 25 Juni 1937.)

Art. 36bis. 1. Ieder arbeider, die vóór den leeftijd van het pensioen wegens een economische crisis of het stilleggen van de exploitatie waarin hij werkzaam was het werk in de mijn heeft moeten staken, kan, wanneer hij vermelden leeftijd heeft bereikt en indien hij er van laat blijken minstens twintig jaar in de onder de wet vallende nijverheidsinrichtingen te hebben gewerkt, met de bij artikel 36 voorziene voordeelen worden begunstigd.

2. Voorgaande bepalingen mogen echter niet worden toegepast, tenzij de belanghebbende:

1° Er van laat blijken in het jaar det onmiddelijk zijn afdanking voorafgaat, geregeld en normaal in de mijnen te hebben gewerkt;

2° Aan de vereischten voldoet in het koninklijk besluit, waarvan in artikel 34 sprake vermeld.

3. De betrokken werkmán heeft recht van af het oogenblik dat hij is afgedankt, bij de voorzorgskas van het district, waarin de exploitatie, die hem heeft afgedankt, is gelegen, den duur van zijn mijndiensten te staven.

4. Het verleenen van de bij dit artikel voorziene voordeelen wordt geschorst, wanneer de belanghebbende zich door zijn persoonlijk werk, onverschillig den aard er van, bestaansmiddelen verschaft van een hooger bedrag dan 450 frank per maand.

5. Wat de werkmán betreft die van dertig jaar mijndiensten laat blijken, waarvan twintig tot negen en twintig in de ondergrondse werken, wordt hem het recht gegeven om het bij de bepalingen van dit artikel voorzien voordeel niet te vragen en tot den leeftijd van 60 jaar te wachten ten einde om het bij artikel 34 voorziene voordeel te verzoeken. (Besluitwet dd. 30 Maart 1936, gewijzigd bij wet van 25 Juni 1937.)

Art. 36ter. 1. Om het, aan de weduwen van de werklieden, waarvan in de artikels 34 en 36bis sprake, en die vóór den leeftijd van het pensioen te hebben bereikt zouden overleden zijn, mogelijk te maken de bij de algemeene wet betreffend de pensioenen, voorziene weduwerente te bekomen, wordt er door de bevoegde organismen van de werkloozentoeleage, aan iederen ten vollen verzekerden werkloozen mijnwerker verleend, en som van 5 frank per maand vooraf opgenomen, die door de bedoelde organismen op een op naam van belanghebbende geopende rekening, in toepassing van de algemeene wet betreffende de pensioenen, in Algemeene Lijfrentekas, wordt gestort.

2. Ieder ten volle werklooze mijnwerker, die niet bij een werkloozeinstelling is verzekerd, heeft het recht bovengvoorzene storting door het toedoen van een lijfrentemutualiteit of rechtstreeks in de Algemeene Lijfrentekas te doen. (Besluitwet dd. 30 Maart 1936.)

Hoofdstuk IV. — Overgangsmaatregelen.

Art. 37. 1. De mijnwerkers, die krachtens de artikelen 19, 31, 32bis, 33 en 35 der wet dd. 30 December 1924 een pensioen genieten en de mijnwerkers die krachtens de bij koninklijk besluit dd. Augustus 1920 samengevatte wetten een pensioen genieten, ontvangen ter vervanging van dat pensioen de bij artikel 31 dezer wet voorzienen ouderdomsrentetoeslag ten laste van het Rijk en den pensioenbijslag ten laste van het Nationaal Fonds.

2. Het bedrag van het pensioen voorzien bij artikel 31bis, wordt verleend aan de belanghebbenden bedoeld in dit artikel, indien zij aan de voorwaarden bepaald in artikel 31bis voldoen.

3. Nochtans wat de krachtens bedoelde wetten gepensioneerde belanghebbenden betreft, wier pensioen is vastgesteld, rekening houdende met de onderstelde rente, wordt het bedrag, der bij artikel 31 aangeduide rente, met 60 frank verminderd.

4. Dezelfde voordeelen worden aan de belanghebbenden toegestaan, die, vanaf het van kracht worden van deze wet bewijzen, aan de vereischte voorwaarden te voldoen om, bij toepassing van de wet dd. 30 December 1924 en van de bij koninklijk besluit dd. 30 Augustus 1920 samengevatte wetten, een ouderdomspensioen te genieten. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 38. Voor de werklieden, gepensionneerd krachtens artikel 9 van de bij koninklijk besluit dd. 30 Augustus 1920 samengevatte wetten wordt de verplichting niet meer te arbeiden ingetrokken, en voor dezen die nog in de koolmijnen arbeiden, vervalt de voorwaarde, dat zij een loon moeten trekken beneden drie vijfden van het gemiddeld loon hunner categorie. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 39. 1. De mijnwerkers die, krachtens de bepalingen genomen tot uitvoering van de wet dd. 9 April 1922, de vergoeding genieten, ontvangen ten laste van het Nationaal Fonds, ter vervanging van dit voordeel een jaarlijksch invaliditeitsstoelage.

2. Hetzelfde voordeel wordt aan de werklieden toegestaan, die te rekenen vanaf het van kracht worden van deze wet aan de vereischte voorwaarden voldoen om het genot te hebben van bedoelde bepalingen genomen tot uitvoering van de wet dd. 9 April 1922.

3. Het bedrag dezer toelage wordt vastgesteld bij verordening van den raad van beheer van het Nationaal Fonds door koninklijk besluit goedgekeurd.

4. Het bedrag van de toelage mag niet meer dan 2,520 frank bedragen. Echter wordt het bedrag van de vergoeding respectievelijk bepaald op 4,800 en 3,708 frank, voor de gehuwde en ongehuwde betrokkene die, gedurende ten minste dertig jaar in de ondergrondse werken der mijnen gearbeid hebben.

5. Ten einde de belanghebbenden, die krachtens artikel 37 van deze wet, geen aanspraak kunnen maken op het genot van een ouderdomspensioen, toe te laten op den leeftijd van 65 jaren voordeel te trekken uit de Rijkstoelagen voorzien bij de algemeene pensioenwet, stort het Nationaal Fonds jaarlijks, te hunnen voordeele, aan de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas de minimabijdrage bij artikel 26 van deze wet bepaald. Deze stortingen geschieden op een persoonlijke rekening bij toepassing van de algemeene pensioenwet, bij bedoelde Algemeene Spaar en Lijfrentekas geopend.

6. De belanghebbenden, tot het genot van het ouderdomspensioen toegelaten, op grond van de stortingen, krachtens vorige alinea gedaan, genieten ten laste van het Nationaal Fonds een jaarlijksche vergoeding van 1,200 frank ter vervanging van deze, waarvan sprake in alinea 4 van dit artikel.

7. Aan de belanghebbenden, die, bij het van kracht worden van deze wet een ouderdomspensioen genieten, voorzien bij de algemeene pensioenwet, wordt, ten laste van het Nationaal Fonds een jaarlijksche vergoeding toegestaan gelijk aan deze, die zij krachtens de wet dd. 30 December 1924 genoten.

8. Voor den dienst der invaliditeitsvergoeding krachtens dit artikel verleend, geniet het Nationaal Fonds de subsidies door het Rijk verleend aan de krachtens de wet dd. 5 Mei 1912 erkende mutualiteitsverenigingen. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 39bis. 1. De begunstigden met de voordeelen voorzien bij de artikelen 31, 31bis, 32, 33, 34, 36, 37 en 39, die van hun echtgenoot gescheiden leven, mogen enkel aanspraak maken op de voordeelen voorzien ten voordeele der weduwnaars, ongehuwde of gedivorceerden.

2. De gescheiden echtgenoot mag aanspraak maken op het genot van het verschil tusschen het bedrag van het pensioen, waarop haar echtgenoot zou recht gehad hebben, indien er geen echtscheiding bestond en het bedrag van het pensioen hetwelk haar echtgenoot wezenlijk trekt.

3. Het in genot treden van dit deel van het pensioen wordt vastgesteld op den eersten dag van de maand volgende op die waarin de gescheiden echtgenoot een aanvraag bij de bevoegde voorzorgskas zal ingediend hebben.

4. Een koninklijk besluit zal de uitsluitingsredenen der gescheiden echtgenoot tot het voordeel der bepalingen van huidig artikel vaststellen.

5. De echtgenote gescheiden van een begunstige met het pensioen voorzien bij de artikels 31, 31bis, 33, 34 en 37 en die tot een van de in bovenvermeld koninklijk besluit aangehaalde gevallen van uitsluiting behoort, heeft, wanneer zij den leeftijd van 65 jaar bereikt, recht op een jaarlijksche toelage van 1,100 frank ten laste van het Rijk en, in voorkomend geval, op de door haar persoonlijke stortingen verworven renten.

6. Indien de belanghebbende de echtgenoot is van een begunstige met het evenredig pensioen, voorzien bij de artikels 36 en 36bis, heeft zij recht, wanneer zij den leeftijd van 65 jaar bereikt, op een jaarlijksche toelage ten laste van het Rijk, gelijk aan het verschil tusschen het pensioenbedrag, dat de echtgenoot mocht genieten, indien de echtgenooten niet gescheiden leefden, en dat van het pensioen, dat hij werkelijk geniet, deze toelage mag echter 1,100 frank niet overschrijden.

7. Het voordeel voorzien bij de bepalingen van de twee voorgaande alinea's wordt toegekend vanaf den eersten dag der maand, volgende op die waarin de aanvraag werd ingediend; het wordt niet verleend aan de belanghebbende, die als mijnwerkster met het pensioen is begunstigd.

8. Wanneer de belanghebbende, op 31 December 1930, voor zich persoonlijk, de bij de algemeene pensioenwet voorziene voordeelen genoot, blijft zij deze voordeelen instee van de toelage, waarvan in de twee voorgaande alinea's sprake, zelfs indien zij het bedrag van 1,100 frank overschrijden; vermelde voordeelen zijn ten laste van het Rijk. (Wet van 22 Juli 1931 aangevuld en gewijzigd bij besluitwet van 30 Maart 1936 en bij de wet van 25 Juni 1937.)

Art. 40. Voor iederen steenkoolmijnwerker, die zich gedurende het tijdvak begrepen tusschen 4 Augustus 1914 en 1 Februari 1919, in het land van een der bongenooten bevond of naar Duitschland of naar de vuurlinie werd weggevoerd, wordt de tijd, in ballingschap doorgebracht, voor de toepassing van de samengeordende wetten dd. 30 December 1920, van de wet dd. 30 December 1924 en van onderhavige wet beschouwd, als besteed aan werk in de Belgische steenkoolmijnen onder dezelfde voorwaarden als vóór den oorlog geleverd.

2. De belanghebbende dient den duur van deze wegvoering aan te duiden en het bewijs er van te leveren. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 41. 1. Voor iedereen mijnwerker die, binnen de periode van 1 Augustus 1914 tot 30 Septembre 1919 in dienst was, van het Belgisch leger of in het leger van een der bondgenooten, wordt de tijd in dienst doorgebracht voor de toepassing van de samengevatte wetten dd. 30 Augustus 1920, van de ewt dd. 30 December 1924 en van onderhavige wet beschouwd, als besteed aan werk in de Belgische steenkoolmijnen, onder dezelfde voorwaarden als vóór den oorlog geleverd.

2. Het genot van de vorenstaande bepaling wordt nochtans enkel verleend aan arbeiders van Belgisch nationaliteit, die op het oogenblik hunner mobilisatie te werk gesteld waren in een aan deze wet onderworpen Belgisch bedrijf of in een buitenlandsch mijnbedrijf, gelegen in een land waarmede terzake van mijnwerkers pensioenen een wederkeerig verdrag gesloten werd.

3. De belanghebbende dient den duur van dezen dienst aan te duiden en het bewijs er van te leveren. (Wet van 1 Augustus 1930 aangevuld bij besluitwetten van 30 Januari 1935 en 30 Maart 1936.)

Art. 41bis. 1. Wordt eveneens aangezien als aan het werk in de Belgische mijnen te zijn besteed, de tijd waarin de mijnwerker zijn normalen krijgsdienst heeft volbracht.

2. Deze bepaling is slechts toepasselijk wanneer zij aan de volgende voorwaarden voldoet:

3. 1° Dat de werkman het werk in de mijn verlaten heeft om zijn krijgsdienst te volbrengen en er binnen een jaar na het verlopen van zijn krijgsdienst den arbeid heeft hernomen zonder vóór zijn terugkeeren naar de mijn vrijwillig een ander beroep te hebben uitgeoefend.

4. Wordt aangezien als zijnde werkzaam in een onder de toepassing van de wet vallende nijverheid, de belanghebbende, die, bij zijn vertrek naar het leger, wegens ziekte of arbeidsongeval of ingevolge economische crisis niet meer in vermelde nijverheid kon werken.

5. Ingeval de werkman, na het verloop van zijn krijgsdienst, wegens ziekte of economische crisis, den dienst in de mijn niet heeft kunnen hervatten wordt bovenbepaald termijn van één jaar verlengd met het tijdverloop waarin hij ingevolge ziekte of werkloosheid van het mijnwerk heeft moeten afzien;

6. 2° Dat de werkman in de voorzorgskas van het district, waarin de exploitatie, waar hij werkzaam is, is gelegen een bijdrage van 10 frank voor elke maand volbrachten krijgsdienst heeft gestort.

7. Deze storting moet binnen de twee jaar, te rekenen van den dag waarop de werkman naar de mijn is teruggekeerd, worden verricht.

8. Nochtans, voor den belanghebbende, die vóór den datum van het in werking treden van de bepalingen van dit artikel het werk heeft hervat, moet de storting binnen de twee jaar volgende op dezen datum worden gedaan.

9. De onder bovenvermeld 2° staande voorwaarde wordt slechts gevegd van den werkman, die na 30 September 1919 zijn krijgsdienst heeft volbracht.

10. De werkman, die de bij de bepalingen van dit artikel voorziene voordeelen verlangt te genieten, dient bij de voorzorgskas van zijn district den duur van zijn krijgsdienst te staven.

11. Door « mijn » en « exploitatie » dient er verstaan te worden Belgische mijnen en mijnexploitaties en deze gelegen in de Jānden, waarmee België inzake mijnwerkerspensioenen een wederzijdsche overeenkomst heeft gesloten. (Besluitwet van 30 Maart 1936.)

TITEL III. — Pensioeninrichtingen.

Hoofdstuk I. — De Spaar- en Lijfrentekas.

Art. 42. 1. De Algemeene Spaar- en Lijfrentekas, onder waarborg van het Rijk, is belast met de vestiging van de ouderdomsrenten, door middel van sommen op de rekening van elken belanghebbende ingeschreven, overeenkomstig artikelen 10, 11, 12 en 13.

2. Deze sommen worden aan de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas toevertrouwd die met het beheer der kapitalen en den rentendienst is belast.

3. Bij toepassing dezer wet worden afzonderlijke rekeningen geopend. Op deze rekeningen worden, bij uitsluiting van alle andere stortingen, de stortingen ingeschreven door deze wet voorzien. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 43. 1. Voor de berekening der renten wordt er gebruik gemaakt van de sterftetabellen, bij de toepassing van de algemeene pensioenwet geraadpleegd.

2. Met het oog op de uitvoering van deze wet, zal er later voor de mijnwerkers een speciale tabel opgemaakt kunnen worden, welke door den Minister van Nijverheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg dient goedgekeurd. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 44. De reglementen en tarieven door dit organisme voor de uitvoering van deze wet opgesteld, dienen vooraf aan de goedkeuring van den Minister van Nijverheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg onderworpen. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Hoofdstuk II. — Nationaal Pensioenfonds der mijnwerkers.**Sectie I. — Inrichting en bevoegdheid.**

Art. 45. 1. Het Nationaal Fonds, onder waarborg van het Rijk, ingericht bij de wet van 20 Augustus 1920, gewijzigd door de wet van 30 December 1924, heeft zijn zetel te Brussel. Het Fonds geniet de rechtspersoonlijkheid. Het mag, mits machtiging door den Koning, giften en legaten aanvaarden.

2. Het Fonds is vrijgesteld van registratie-, zegel- en griffierechten, wat betreft alle akten en alle stukken noodig tot het uitoefenen van zijn opdracht.

3. Het is, bovendien, vrijgesteld van alle grondbelastingen, voor de gebouwen of gedeelten van gebouwen, die het in gebruik heeft.

4. Wat de geldbeleggingen betreft, staat het onder de contrôle van den Minister van Financiën; op actuariëel gebied, onder toezicht van den Minister van Nijverheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 46. De inkomsten van het Nationaal Fonds worden gevormd door:

1° De interesten van de kapitalen, die zijn vermogen uitmaken;

2° De stortingen van de werklieden en de bijdragen der bedrijfshoofden overeenkomstig artikel 5 gedaan, na aftrek van de sommen bestemd door het vestigen van de oudedomsrenten, overeenkomstig de bepalingen van titel II;

3° Het toekennen van kapitalen, bij toepassing van artikel 18, 1-b;

4° Giften en legaten;

5° Een jaarlijksche Rijkstoelage, waarvan het bedrag wordt vastgesteld bij koninklijk besluit, als tegemoetkoming in de kosten veroorzaakt door de aansluiting bij de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas;

6° Een Rijkstoelage gelijk aan het derde van de uitgaven wegens de toepassing van de artikelen 22 en 23. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 47. Het Nationaal Fonds voorziet in de beheers- en bestuurskosten der verzekering. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 48. 1. Het Nationaal Fonds dekt de verzorgskassen, wat de betalingen betreft, voor den verzekeringsdienst gedaan en schiet, in voorkomend geval, de daartoe vereischte sommen voor.

2. Het vestigt de wiskundige reserves van de aanvullende rente, bij artikel 14 voorzien, en volgens bij koninklijk besluit te bepalen grenzen en voorwaarden.

3. De berekening van de samenstelling van het kapitaal dezer aanvullende bedragen, geschiedt volgens den rooster bij de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas in gebruik.

4. De kapitalen, die de wiskundige reserves der aanvullende renten uitmaken, worden geheven van de gewone inkomsten van het Nationaal Fonds en in geval van ontoereikendheid dezer inkomsten, van het reservefonds, voorzien bij artikel 49.

5. Het totaal dezer sommen vormt een speciaal fonds, « Fonds der aanvullende renten » geheeten, waarvoor in de boeken van het Nationaal Fonds een afzonderlijke rekening wordt geopend. De werking daarvan wordt bij koninklijk besluit geregeld.

6. De in uitvoering van artikel 50 van de wet van 30 December 1924 samengestelde wiskundige reserves worden, zooals bij artikel 49 is voorzien, in het reservefonds gestort. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 49. Het overschot van het vermogen van bovenvermeld Nationaal Fonds vormt, na de samenstelling van een waarborgs kapitaal, binnen de perken bij vorig artikel voorzien, een reservefonds waarvan de bestemming bij artikel 52 is bepaald. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 50. Het Nationaal Fonds schrijft van zijn gewone inkomsten de noodige somme af, tot dekking van:

1° De bijlagen en toelagen bij deze wet voorzien, ten bate van de volgens de samengevatte wetten van 30 Augustus 1920 en de wet van 9 April 1922, verschillende categorieën van gepensioneerden, alsmede de pensioentoeslagen, hun door deze wet toegekend;

2° De uitgaven door artikel 55 te zijner laste gelegd;

3° De bestuurskosten, door zijn bestuur veroorzaakt;

4° De sommen bij alinea 4 van artikel 48 voorzien. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 51. Wanneer de inkomsten van het Nationaal Fonds de uitgaven overtreffen, wordt het overschot in het reservefonds gestort. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 52. Het reservefonds is bestemd:

1° Om het eventueel tekort te dekken, in de jaarlijksche normale stijving van het Fonds der aanvullende renten;

2° Om den geregelden dienst van de voordeelen bij deze wet voorzien, te waarborgen;

3° Om te voorzien in de eventuele verliezen van het Nationaal Fonds en de voorschotten terug te betalen, welke het Rijk krachtens de door hem verleende waarborgen, mocht hebben toegestaan. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 53. Wanneer het reservefonds een bedrag heeft bereikt, dat voldoende is, om, behalve de bestuurskosten, het dubbel van de gewone jaarlijksche uitgaven van het Nationaal Fonds te dekken, kunnen op zijn gewone inkomsten, volgens bij koninklijk besluit te bepale vormen en voorwaarden, afschrijvingen worden gedaan, ten einde het lot van gepensioneerde mijnwerkers, van aangeslotenen of van hun familieleden te verbeteren. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 54. Het Nationaal Fonds is, binnen de door de regering vastgestelde perken, belast met de uitvoering van de overeenkomsten gesloten met de andere landen betreffende het pensioenstelsel der mijnwerkers. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 55. 1. Het Nationaal Fonds neemt de verplichting op zich volgens de bij koninklijk besluit te bepalen regelen, aan de wegens gevorderden leeftijd gepensioneerde mijnwerkers, alsmede aan de weduwn van mijnwrks gepensionneerd wegens gevorderden leeftijd, alsmede aan de weduwen van wegens gevorderden leeftijd gepensioneerde mijnwerkers of van werklieden, die op 't oogenblik van hun dood, de voorwaarden vervulden om het ouderdomspensioen te genieten, jaarlijksch kosteloos 3,400 kilogram steenkolen te verschaffen.

2. De werklieden die, krachtens de wet dd. 9 April 1922, en artikel 32 van de wet dd. 30 December 1924 en deze wet, op de invaliditeitstoelagen gerechtigd waren, krijgen eveneens, ten koste van het Nationaal Fonds, een hoeveelheid steenkolen, overeenkomstig hun jaren dienst, zonder dat deze hoeveelheid het gewicht bij de vorige alinea bepaald, moge overschrijden.

3. Deze voordeelen worden niet verleend aan de gepensioneerde steenkoolmijnwerkers, die nog aan den arbeid zijn.

4. Zij worden in beginsel slechts toegestaan tot een beloop van 50 t.h. aan de belanghebbenden (bejaarden, invaliden, weduwen), die met een gezin samen leven dat met de steenkoolnijverheid geen betrekking heeft.

5. Een koninklijk besluit zal de toepassingsvoorwaarden van voorafgaande bepaling regelen en de afwijkingen bepalen die er aan kunnen toegebracht worden.

6. In geval dat de gescheiden echtgenoot van een gepensioneerde mijnwerker met het deel van het pensioen, bij artikel 39bis dezer wet voorzien, begunstig is, wordt de steenkoollevering aan haar echtgenoot toegestaan, per helft tusschen de twee echtgenooten verdeeld. (Wet van 1 Augustus 1930, gewijzigd bij wet van 22 Juli 1931, besluitwet van 30 Maart 1936 en wet van 25 Juni 1937.)

Sectie II. — Bestuur van het Nationaal Fonds.

Art. 56. Het beheer van het Nationaal Fonds is toevertrouwd aan een beheersraad, aan een technisch en financieel comiteit en aan den directeur generaal. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 57. 1. De beheersraad is samengesteld uit zes vertegenwoordigers van de bedrijfshoofden der gewestelijke districten; uit zes vertegenwoordigers van de werknemers van diezelfde districten, uit vertegenwoordigers van den Minister van Nijverheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg en van den Minister van Financiën.

2. De wijze van voordracht van de kandidaten-bedrijfs-hoofden en van de kandidaten-werknemers wordt bij koninklijk besluit geregeld. De voorzitter wordt benoemd en mag worden afgezet door den Koning. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 58. De leden van den beheersraad worden door den Minister van Nijverheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg, voor een tijdperk van zes jaar benoemd. De mandaten worden bij helft en om drie jaar vernieuwd. Zij kunnen verlengd worden. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 59. De functies van lid van den beheersraad en deze van lid van den hoogen scheidsraad, ingesteld bij de wet gedagteekend 30 December 1924, mogen niet door eenzelfde persoon worden waargenomen. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 60. 1. De beheersraad vertegenwoordigt het Nationaal Fonds en doet al de beheers- en beschikkingsverrichtingen waarin het betrokken is.

2. Hij stelt de wedden, uitkeeringen en vergoedingen vast.

3. Bij het verstrijken van elk jaar, laat de beheersraad aan de regeering een verslag geworden, nopens de verrichtingen en den toestand van het Nationaal Fonds over het afgelopen dienstjaar. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 61. De functies van lid van den beheersraad worden kosteloos uitgeoefend. Er wordt evenwel aan de leden van bedoelden raad, onverminderd de verblijf- en verplaatsingskosten, een zitpenning verleend. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 62. In den schoot van den beheersraad wordt een technisch en financieel comité gevormd, waarvan samenstelling en werking bij koninklijk besluit worden bepaald. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 63. Dit comité heeft inzonderheid voor opdracht:

1° De begroting op te maken der bestuurskosten en aan den beheersraad het ontwerp van verslag betreffende het beheer en de werkzaamheden van het Nationaal Fonds voor te leggen;

2° Zijn advies te geven betreffende de voorstellen, die de bevoegdheid van den beheersraad uitmaken;

3° Uitspraak te doen nopens de geldbeleggingen. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 64. 1. De directeur-generaal wordt door den Koning benoemd en mag door hem worden afgezet.

2. Hij maakt van rechtswege, met meebeslissende stem, deel uit van den beheersraad en van het technisch- en financieel comité.

3. Hij laat de beslissingen van den beheersraad en van het technisch- en financieel comité ten uitvoer brengen; hij is met het gewoon beheer van het fonds belast en vertegenwoordigt het in de verrichtingen, die op dit beheer betrekking hebben. Hij bestuurt de bureelen en gaat het werk na. Op zijn vervolging en benaerstiging worden rechtsvorderingen ingesteld. (Wet van 1 August 1930.)

Art. 65. 1. Ten behoeve van het personeel van het Nationaal Fonds en van zijn gewestelijke inrichtingen wordt er, volgens de bij algemeen reglement vast te stellen regels en modaliteiten, een verzorgingsfonds gesticht.

2. Dit algemeen reglement verbindt het Nationaal Fonds tot het verzekeren van zijn beambten of hun rechthebbenden van een pensioen minstens gelijk aan dat welk de Rijksambtenaars en beambten of hun rechthebbenden der hoofdbesturen van het Ministerie van Nijverheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg genieten.

3. Bovendien zal het voorzien dat de beambten van het Nationaal Fonds, in dezelfde voorwaarden als de Rijksambtenaars en beambten, zullen worden op pensioen gesteld voor ouderdom, uit oorzaak van ziekte of gebrekkelijkheid. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 66. 1. De Rijksambtenaren en beambten, in dienst getreden van het Nationaal Fonds, mogen voor een onbe-

perkte termijn, buiten kader, beschikbaar worden gesteld, met behoud van hun dienstjaren en aanspraak op bevordering.

2. Zij behouden, bovendien, ten bezwaren van het Rijk, hun rechten op pensioen. In afwijking van de bepalingen der wetten op de burgerlijke pensioenen, wordt dit pensioen berekend op den voet van hun dienstjaren. (Wet van 1 August 1930.)

Sectie III. — Beleggingen.

Art. 67. Het bezit van het Nationaal Fonds wordt in twee reeksen verdeeld:

1° Het bedrijfskapitaal;

2° De kapitalen voor vaste beleggingen bestemd. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 68. Het bedrijfskapitaal wordt tijdelijk in de door de beheersraad aan te duiden financieele inrichtingen in bewaring gegeven of op loopende rekening geplaatst. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 69. Het Nationaal Fonds mag beleggingen doen:

1° In Rijkswaarden of in waarden die onder waarborg staan van het Rijk, van de kolonie, van de provinciën of van de gemeenten;

2° In leeningen aan provinciën gemeenten, polders of wateringen;

3° In cedels of hypothecaire leeningen;

4° In leeningen voor het aankopen van terreinen, het oprichten of aankopen van gebouwen, het op- of inrichten van herstellings- en verplegingssoorden, ten behoeve van het personeel in de steenkoolnijverheid werkzaam;

5° In aanwervingen, in België, na eensluidend advies van den Minister van Landbouw, van beboschte eigedommen of van gronden voor bebossching geschikt. Deze bosschen blijven aan het boschbeheer onderworpen en worden beheerd, overeenkomstig de bepalingen van de wet van 19 December 1854;

6° In obligatiën van Belgische of Congoleesche vennootschappen die ten minste gedurende vijf achtereenvolgende

jaren, door middel van hun gewone inkomsten aan hun verplichtingen hebben voldaan.

Het fonds kan eveneens onroerende goederen bezitten en verkrijgen. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Hoofdstuk III. — Gewestelijke inrichtingen.

Art. 70. De steenkoolmijnbedrijven van het Rijk, alsook de daarmee gelijkgestelde inrichtingen, worden in districten verdeeld, waarvan elk gebied uitmaakt voor een voorzorgskas. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 71. 1. Behooren verplichtend tot de voorzorgskas van het district: de exploitanten van steenkoolmijnbedrijven, de daarmee gelijkgestelde bedrijven en de particuliere aannemers, bedoeld bij artikel 1, alsmede de werklieden, die in deze koolmijnen, in deze bedrijven of bij bedoelde aannemers arbeiden.

2. Het gebied van de voorzorgskassen, alsook hun zetel, worden bij koninklijk besluit vastgesteld. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 72. 1. Deze kassen zorgen voor de inning van de stortingen der mijnwerkers en van de bijdragen der werkgevers.

2. Zij vervullen de noodige formaliteiten tot aansluiting vande mijnwerkers bij de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas, onder de voorwaarden voorzien bij artikel 11.

3. Zij onderzoeken de pensioenaanvragen en andere voordeelen door tusschenkomst van het Nationaal Fonds toegekend.

4. Zij zorgen voor den dienst der renten, bij de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas verworven, bij toepassing van de wetten op de pensioenen der mijnwerkers.

5. Zij betalen aan de rechthebbenden de pensioenen en andere voordeelen uit. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 73. 1. De voorzorgskassen worden bestuurd door de beheersraden samengesteld uit een gelijk aantal van de aangesloten exploitanten, en van de werknemers en door vertegenwoordigers van openbare besturen.

2. De beheersraden worden voorgezeten door een magistraat of gewezen magistraat van de rechterlijke macht, aangesteld door den Minister van Nijvelheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg.

3. Een koninklijk besluit stelt vast op welke wijze de voordracht der kandidaten-exploitanten en der kandidaten-arbeiders geschiedt. (Wet van 1 August 1930.)

Art. 74. De beheersraden stellen het huishoudelijk reglement op. Zij maken, op 't einde van ieder jaar, de begrooting op tot dekking van de algemeene uitgaven voor het volgend dienstjaar voorzien. Bij het verstrijken hiervan, maken zij de rekening op van de gedane uitgaven. De begrooting der voorziene uitgaven, worden aan de goedkeuring van den beheersraad van het Nationaal Fonds onderworpen. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Hoofdstuk IV. — Rechtsinstellingen.

Art. 75. De beheersraden der verzorgskassen doen in eersten aanleg uitspraak betreffende de pensioenaanvragen en andere voordeelen, door bemiddeling van het Nationaal Fonds toegestaan. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 76. 1. De uitspraak der beheersraden mag, binnen een tijdsbestek van drie maanden, voor een hooger scheidsgerecht, waarvan de zetel te Brussel is gevestigd aan beroep onderworpen worden. Deze hogere raad is samengesteld uit een magistraat of gewezen magistraat van de rechterlijke macht als voorzitter, bijgestaan door een griffier-secretaris, twee leden-werkgevers en twee leden-werknemers.

2. Ten einde aan de voorschriften van de wet dd. 15 Juni 1935 betreffende het gebruik der talen in gerechtszaken te voldoen, mogen er bovendien, naar gelang zulks noodig is, in hoedanigheid van plaatsvervangers, een voldoende aantal voorzitters, griffiers-secretarissen en leden worden aangeduid.

3. Het mandaat van de leden-werkgevers en de leden-werknemers loopt over een termijn van zes jaren.

4. Dit mandaat mag verlegd worden.

5. De directeur-generaal mag met raadgevende stem aan de vergaderingen van den raad deelnemen. Hij vertegenwoordigt de belangen van het Nationaal Fonds en van den Staat.

6. De gewone voorzitter en de plaatsvervangende voorzitter worden door den Koning benoemd.

7. De gewone griffier en de plaatsvervangende griffier worden door den Minister van Nijverheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg aangeduid.

8. Een koninklijk besluit stelt vast op welke wijze de voordracht der kandidaten, exploitanten en werknemers geschiedt. (Wet van 1 Augustus 1930, aangevuld bij besluit-wet van 30 Maart 1936.)

Art. 77. 1. De gewone voorzitter en de gewone griffier bekomen een vergoeding, welke door den beheersraad van het Nationaal Fonds wordt vastgesteld, de plaatsvervangende voorzitters, de plaatsvervangende griffier en de leden van den hoogen scheidsrechttersraad bekomen een zitpenning; in voorkomend geval hebben zij recht op vergoeding voor reizen verblijfkosten.

2. Deze kosten worden door het Nationaal Fonds gedragen. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 78. 1. De uitspraak van den hoogen scheidsrechttersraad is behoudens cassatieberoep, beslissend.

2. In geval van cassatie eener beslissing door den hoogen scheidsrechttersraad genomen, wordt het verzoek door deze beslissing getroffen, naar een hoogen scheidsrechttersraad teruggestuurd, welke is samengesteld uit den voorzitter, den griffier-secretaris en de leden die niet gezeteld hebben tijdens de vergadering, waarop de eerste beslissing werd genomen. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 79. Er bestaat onvereinigbaarheid tusschen de functies van lid van een beheersraad en die van lid van den hoogen scheidsrechttersraad. (Wet van 1 Augustus 1930.)

TITEL IV. — **Strafbepalingen.**

Art. 80. 1. Onverminderd de toepassing van de bij artikel 491 van het Strafwetboek voorziene straffen, en in zoover de toepassing van de bepalingen van dit artikel niet kon worden aangenomen, wordt de exploitant of zijn aangestelde, die binnen de reglementaire termijnen de bij artikel 7 voorziene bijdragen niet zal hebben gestort, met een geldboete van 1 tot 25 frank gestraft.

2. Het vonnis bepaalt bovendien den termijn, waarop de belanghebbende de verplichting, hem krachtens hetzelfde artikel opgelegd, dient uit te voeren.

3. Zoo de belanghebbende de stortingen binnen den bepaalden termijn niet heeft gedaan, geschiedt de inning van die som bij dwangmaatregel, zooals inzake rechtstreeksche belastingen. (Wet van 1 Augustus 1930, aangevuld bij besluitwet van 30 Maart 1936.)

Art. 81. 1. Wordt gestraft met een geldboete van 1 tot 25 frank de exploitant of zijn lasthebber, die de afhouding, bij hetzelfde artikel voorzien, niet heeft gedaan of nagelaten heeft de afgehouden som binnen de bij reglement bepaalde termijnen aan de bevoegde inrichting over te maken.

2. Wanneer de afhouding niet door den exploitant of dezes lasthebber op den bij bedoeld artikel vastgestelden termijn werd gedaan, zal de exploitant daarenboven gestraft worden om bij middel van zijn persoonlijke penningen het bedrag van de stortingen van den belanghebbende te betalen. Het vonnis bepaalt den termijn, waarop de exploitant dezer stortingen aan de bevoegde inrichting dient over te maken.

3. Zoo deze binnen den aldus bepaalden tijd, deze verplichting niet is nagekomen, geschiedt de inning van die som bij dwangmaatregel, zooals inzake rechtstreeksche belastingen. De exploitant mag in geen geval bij den betrokken werknemer de som opvorderen voor de uitvoering van dit vonnis gestort. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 82. De straffen voorzien bij artikelen 80 en 81 worden zoo dikwijls toegepast als er verzuim werd begaan tegenover ieder verzekerde. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 83. 1. Wordt gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot één jaar, alwie willens en wetens valsche aangifte doet, om bij deze wet voorziene voordeelen te genieten of te laten genieten of om pensioenen of andere voordeelen, door bemiddeling van het Nationaal Fonds, te genieten of te laten genieten.

2. Het terugbetalen van de ten onrechte ontvangen sommen wordt bovendien opgelegd.

3. Wordt met dezelfde straf gestraft; alwie poogt te bekomen of te laten genieten, de rente- en toelagenverhoogingen ten laste van het Rijk en van het Fonds voor weduwen en weezen, voorzien bij de algemeene pensioenwet, in overtreding der bepalingen van artikel 9bis van deze wet. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 84. Wordt gestraft met een geldboete van 1 tot 25 frank iedere gepensioneerde die, om de voordeelen te kunnen blijven genieten, hem bij toepassing van deze wet toegekend, nalaat aan het Nationaal Fonds de wijzingen in zijn toestand mede te deelen.

2. Het terugbetalen van de ten onrechte ontvangen sommen wordt bovendien opgelegd. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 85. Wordt gestraft met een geldboete van 26 tot 200 frank, onverminderd de eventueele toepassing van de artikelen 269 tot 274 van het Strafwetboek, de exploitanten of hun lasthebbers, die weigeren aan de personen of inrichtingen met de uitvoering van deze wet belast, alle noodige inlichtingen te verschaffen, die voor de uitvoering hiervan noodig zijn. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 86. Bij afwijking van artikel 100 van het Strafwetboek, zijn hoofdstuk VII en artikel 85 van boek 1 van dit Wetboek toepasselijk op de bij artikelen 80, 81, 83 en 85 voorziene inbreuken. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 87. De exploitanten zijn burgerlijk aansprakelijk voor betaling van de geldboeten hunner lasthebbers, waarop de bij deze wet voorziene verplichtingen rusten. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 88. Een afschrift van de uitspraak, gedaan ter uitvoering van de artikelen 80, 81, 83 en 85 wordt aan den Minister van Nijverheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg overgemaakt. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 89. 1. Het nagaan en vaststellen van de inbreuken geschiedt behoudens toepassing van artikel 84, zooals in zake mijnpolitie.

2. De inbreuken worden vastgesteld bij proces-verbaal, dat rechtsgeldig is behoudens tegenbewijs. Op straf van nietigheid wordt binnen de acht en veertig uren, aan den overtreder een afschrift van het proces-verbaal overhandigd. De openbare rechtsvordering vervalt na drie jaar, vanaf den dag, waarop de overtredingen gebeuren.

3. De burgerlijke rechtsvorderingen, die uit de bij artikels 80 en 81 bedoelde overtredingen voortvloeien, vervallen na twintig jaar. (Wet van 1 Augustus 1930, gewijzigd bij besluit-wet van 30 Maart 1936.)

TITEL V. — Slotbepalingen.

Art. 90. 1. De gemeentebesturen zijn gehouden aan de met de toepassing van deze wet belaste personen en inrichtingen, al de inlichtingen te verstrekken die met het oog op de uitvoering ervan worden gevraagd.

2. De voorzorgskassen laten aan de burgemeesters van de gemeenten waarin de belanghebbenden hun verblijfplaats hebben, onder opgave van het volgnummer van ieder van hen, de lijsten geworden van deze, die begunstigd werden met: een ouderdomspensioen (werklieden en weduwen), een invaliditeitsvergoeding, een weduwepensioen (overleving), een kinder- of weezentoeelage.

3. In het gemeentebestuur wordt een register bijgehouden, waarin namelijk de juiste naam en het nauwkeurig adres van de belanghebbende alsmede de naam van de echtgenoot worden opgegeven.

4. Er wordt, bovendien, in het bevolkingsregister, in de kolom « allerlei inlichtingen », naast den naam van iederen gerechtigde het door de voorzorgskas aangegeven volgnum-

mer vermeld, vermelding die wordt overgenomen op den staat, door het gemeentebestuur op te maken, wanneer de gerechtigde zijn verblijfplaats in een andere gemeente vestigt.

5. Indien laatsvermelde gemeenten buiten een mijnbekken is gelegen, wordt op den staat, waarbij de inlichtingen dienen overgedragen, de voorzorgskas vermeld, waarvan de gerechtigde afhangt.

6. Bij de aangifte van het overlijden van een gerechtigde of van de echtgenoot ervan, maakt de burgemeester, onverwijld, aan de voorzorgskas, waarvan de gerechtigde afhangt, den datum van overlijden bekend.

7. Evenzoo laat de burgemeester van de bevoegde voorzorgskas, den datum kennen, waarop de weduwe, die wegens ouderdom is gepensionneerd of die het overlevingspensioen geniet, is hertrouwd. (Wet van 1 Augustus 1930, aangevuld bij besluitwet van 30 Maart 1936.)

Art. 91. 1. De krachtens deze wet verleende renten, pensioenen en andere voordeelen zijn, onder voorbehoud van de bepalingen van het koninklijk besluit, genomen bij toepassing van de algemeene pensioenwet betreffende de personen ten bezware van openbare machten in en gesticht verpleegd, noch voor overdracht noch voor beslag vatbaar.

2. De onvatbaarheid voor beslag of afstand van bedoelde voordeelen mag niet worden ingeroepen, wanneer het de Algemeene Spaar- en lijfrentekas, het Rijk en het Nationaal Fonds betreft, welke van ambtswege op de maandelijksche pensioentermijnen, bij toepassing van deze wet verleend, het bedrag van de voordeelen mogen terugvordren, ten onrechte aan de belanghebbenden toegekend. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 92. De schuldvorderingen van de verzekeringsinrichtingen tegenover de exploitanten van steenkoolmijnen, zijn gewaarborgd door een voorrecht, dat onmiddellijk komt na het 4° en het 4bis van artikel 19 van de wet van 16 December 1851 op de voorrechten en hypotheeken. (Wet van 1 Augustus 1930.)

Art. 93. 1. Worden ingetrokken de bepalingen van de speciale wetten en de reglements-bepalingen op de mijnwerkerspensioenen, welke niet noodzakelijk zijn voor de toepassing van deze samenordering.

2. Ingeval het bedrag der bij deze wet voorziene voordeelen lager is dan het globaal bedrag van de voordeelen, die een belanghebbende op 31 December 1930 genoot, blijven hem deze voordeelen toegekend.

3. Het verschil tusschen het globaal bedrag der voordeelen door den belanghebbende op voormelden datum genoten, niet inbegrepen de toelage die hem door het Nationaal Fonds voor het jaar 1930 kon worden verleend, en het bedrag der in deze wet voorziene voordeelen wordt vereffend ten laste van het Nationaal Fonds.

4. Nochtans voor iedere weduwe op een ouderdomspensioen gerechtigd krachtens artikel 24 van de wet dd. 30 December 1924 als weduwe van een werkman, die een invaliditeitstoe-lage gesteund op minstens dertig jaar mijndiensten geniet, wordt het bij de voorgaande alinea voorzien verschil wegge-cijferd in geval dat deze weduwe krachtens de algemeene wet betreffende de pensioenen met het ouderdomspensioen wordt begunstigd. (Wet van 1 Augustus 1930, aangevuld bij besluitwet van 30 Maart 1936.)

Art. 94. 1. De bepalingen van de wet dd. 1 Augustus 1930 worden van kracht op 1 Januari 1931.

2. Deze van de wet dd. 25 Juni 1937 worden van kracht op 1 October 1937. (Wet van 1 Augustus 1930 en bijzondere bepaling der wet van 25 Juni 1937.)

Bijkomende bepaling.

Met ingang van 1 Januari 1931 wordt een jaarlijksche ver-goeding van 1.200 frank, ten laste van het Nationaal Fonds toegekend aan de gewezen werklieden, die mistens 65 jaar oud zijn, niet gepensionneerd of niet pensionneerbaar, bij toepassing van een der bijzondere wetten op de pensioenen der mijnwerkers, mits zij den arbeid in de steenkolenmijnen, vóór 26 Mei 1914 hebben verlaten, na in de ondergrondse werken gedurende ten minste dertig jaar gearbeid te hebben. (Wet van 1 Augustus 1930.)

TABEL I.

Toeslag der ouderdomsrenten ten bezware van het Rijk.

A. Gehuwde, Ondergrondse Arbeiders		B. Gehuwde, Mannelijke Bovengrondse Arbeiders	
Geboortejaar	Rentetoeslag	Geboortejaar	Rentetoeslag
1877	3,200	1872	3,200
1878	3,200	1873	3,200
1879	3,200	1874	3,200
1880	3,100	1875	3,100
1881	3,100	1876	3,100
1882	3,000	1877	3,000
1883	3,000	1878	3,000
1884	2,900	1879	2,900
1885	2,900	1880	2,900
1886	2,800	1881	2,800
1887	2,700	1882	2,700
1888	2,600	1883	2,600
1889	2,600	1884	2,600
1890	2,600	1885	2,600
1891	2,500	1886	2,500
1892	2,400	1887	2,400
1893	2,400	1888	2,400
1894	2,300	1889	2,300
1895	2,300	1890	2,300
1896	2,200	1891	2,200
1897	2,100	1892	2,100
1898	2,000	1893	2,000
1899	1,900	1894	1,900
1900	1,800	1895	1,800
1901	1,800	1896	1,800
1902	1,700	1897	1,700
1903	1,600	1898	1,600
1904	1,500	1899	1,500
1905	1,400	1900	1,400
1906	1,300	1901	1,300
1907	1,200	1902	1,200

A. Gehuwde, Ondergrondse Arbeiders		B. Gehuwde, Mannelijke Bovengrondsche Arbeiders	
Geboortejaar	Rentetoeslag	Geboortejaar	Rentetoeslag
1908	1,100	1903	1,100
1909	900	1904	900
1910	800	1905	800
1911	700	1906	700
1912	600	1907	600
1913	500	1908	500
1914	400	1909	400
1915	300	1910	300
1916	200	1911	200
1917	100	1912	100

C. Ongehuwde, weduwnaars of gescheiden ondergrondse arbeiders		D. Andere rechthebbenden	
Geboortejaar	Rentetoeslag	Geboortejaar	Rentetoeslag
1877	2,100	1872	2,100
1878	2,100	1873	2,100
1879	2,100	1874	2,100
1880	2,000	1875	2,000
1881	2,000	1876	2,000
1882	1,900	1877	1,900
1883	1,900	1878	1,900
1884	1,800	1879	1,800
1885	1,800	1880	1,800
1886	1,700	1881	1,700
1887	1,600	1882	1,600
1888	1,500	1883	1,500
1889	1,500	1884	1,500
1890	1,500	1885	1,500
1891	1,400	1886	1,400
1892	1,300	1887	1,300
1893	1,300	1888	1,300
1894	1,200	1889	1,200
1895	1,200	1890	1,200
1896	1,100	1891	1,100
1897	1,000	1892	1,000
1898	900	1893	900
1899	800	1894	800
1900	700	1895	700
1901	700	1896	700
1902	600	1897	600
1903	500	1898	500
1904	400	1899	400
1905	300	1900	300
1906	200	1901	200
1907	100	1902	100

TABEL II.

Toeslag der weduwerenten ten bezware van het Rijk.

Geboortejaar van den verzekerde	Toeslag	Geboortejaar van den verzekerde	Toeslag
1867	540	1888	300
1868	540	1889	300
1869	540	1890	300
1870	540	1891	300
1871	540	1892	300
1872	540	1893	240
1873	480	1894	240
1874	480	1895	240
1875	480	1896	240
1876	480	1897	240
1877	480	1898	180
1878	420	1899	180
1879	420	1900	180
1880	420	1901	180
1881	420	1902	180
1882	420	1903	120
1883	360	1904	120
1884	360	1905	120
1885	360	1906	120
1886	360	1907	120
1887	360		

BETAALDE VERLOFDAGEN

Koninklijk besluit van 7 September 1937. — Wet van 8 Juli 1936 betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen. — Speciale toepassingsmodaliteiten van bedoelde wet in de steenkolenmijnindustrie.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstigen, Heil.

Gelet op de wet dd. 8 Juli 1936 betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen en inzonderheid de artikelen 2, 4 en 5, luidende als volgt:

« Art. 2. De leden van het personeel in de bij voorgaand artikel bedoelde ondernemingen en inrichtingen werkzaam hebben, na één jaar dienst bij denzelfden werkgever, recht op een jaarlijksch betaald verlof van minstens zes dagen.

» De toepassingsmodaliteiten betreffende de verlofdagen, worden bij koninklijk besluit bepaald.

» Art. 4. De Koning mag, op de voordracht van de in Raad vergaderde Ministers, voor de belanghebbenden de beslissing verplichtend maken door de paritaire commissie aangenomen en waarbij worden voorzien 't zij verloftermijnen van meer dan zes dagen, 't zij een andere verdeeling van deze, die krachtens de artikelen 2 en 3 werd vastgesteld, of 't zij zelfs, het verlenen van verloftermijnen onder andere voorwaarden dan deze bepaald bij artikel 2.

» Hij mag eveneens, op de voordracht van de in Raad vergaderde Ministers, de overeenkomsten verplichtend maken, gesloten in de paritaire commissies betreffende de toepassing van de bepalingen dezer wet op de productietakken en aan reeksen van ondernemingen, weges artikel 1 van deze wet niet onderworpen.

» Art. 5. Tijdens den ganschen duur van het verlof zal de belanghebbende zijn gewone bezoldiging ontvangen, berekend volgens de regelen bij koninklijk besluit te bepalen »;

Gelet op het koninklijk besluit dd. 14 Augustus 1936, tot vaststelling van de toepassingsmodaliteiten van bedoelde wet;

Gelet op het koninklijk besluit dd. 21 September 1936, waarbij de speciale toepassingsmodaliteiten van bedoelde wet, voor het jaar 1936, in de kolenindustrie werden bepaald;

Gelet op de beraadslagingen van de Nationale Gemengde Mijncommissie dd. 15 Juli, 16 Juli en 4 Augustus 1937, en inzonderheid op de overeenkomst getroffen inzake nieuwe toepassingsmodaliteiten voor bedoelde industrie, er toe bestemd om de vorige te vervangen;

Gelet op het vroeger uitgebracht advies van den Hoogen Raad voor arbeid en sociale voorzorg;

Overwegende dat er een overeenkomst werd getroffen in den schoot van de Nationale Gemengde Mijncommissie, overeenkomst waarvan de bepalingen de gewone regels van de toepassing van de wet dd. 8 Juli 1936, betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen;

Overwegende dat, overeenkomstig artikel 4 van bedoelde wet de voor de belanghebbenden, te dien einde, door de paritaire commissies getroffen beslissingen en die op verschillende punten van het voorgeschreven algemeen stelsel afwijken, dienen verplichtend gemaakt;

Op de voordracht van Onze in Raad vergaderde Ministers;

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Art. 1. Bij afwijking op de algemeene reglementeering betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen, worden de beslissingen inzake, door de Nationale Gemengde Mijncommissie in haar vergaderingen van 15 Juli, 16 Juli en 4 Augustus 1937 getroffen, verplichtend gemaakt, voor al de belanghebbenden, die tot bedoelde nijverheid behooren.

Art. 2. Onverminderd de toepassing van de bepalingen der wet van 8 Juli 1936, alsmede van het koninklijk besluit dd. 14 Augustus 1936, zoover zij niet indruischen tegen bovenbedoelde beslissingen, zal het volgend stelsel, speciaal van toepassing zijn in de nijverheid der steenkoolmijnen, wat betreft het toestaan van jaarlijksche betaalde verlofdagen:

1. Komt in aanmerking tot het bepalen van het recht op verlof, de dienstdaag gedaan gedurende de periode loopende van den 1er Juli van het jaar dit waarin het verlof wordt verleend voorafgaat tot den 30^{en} Juni van het jaar waarin het wordt toegekend.

2. De werkmán die gedurende minstens 6 maanden niet werd te werk gesteld in de steenkoolnijverheid heeft geen recht op verlof.

3. De verlofdagen worden overeenkomstig onderstaande tabel bepaald:

Aantal verlofdagen	Noodig aantal dagen werkelijken arbeid voor een inschrijvingsduur, in de kolenmijnen van			
	1 jaar.	10 maanden.	8 maanden.	6 maanden.
6 dagen . .	264	—	—	—
5 dagen . .	260	220	—	—
4 dagen . .	256	216	176	—
3 dagen . .	252	212	172	132
2 dagen . .	248	208	168	128
1 dag . .	244	204	164	124

Men bekomt den inschrijvingsduur bij optelling der tijdvakken liggende tusschen het ingaan in een kolenmijn en het verlaten van deze. Komt in aanmerking in dezen inschrijvingsduur het tijdvak 't zij van 10, 't zij van 8, 't zij van 6 maand gedurende hetwelke de werkmán het grootst aantal dagen werkelijken arbeid telt.

4. Worden, voor het verwerven van het recht op betaald verlof, als dagen van werkelijken arbeid beschouwd:

1° de afwezigheid wegens kwetsuur of ziekte, die aanleiding geeft tot het uitkeeren van wettelijke of overeengekomen vergoedingen;

2° gezamenlijke afwezigheid die het stilleggen der voortbrengst voor gevolg heeft.

5. Iedere werkmán die 264 dagen werkelijken arbeid telt gedurende het beoogd jaar heeft bij afwijking van hetgeen bepaald wordt bij hoogerstaande tabel recht op zes dagen verlof.

6. Het verlof wordt verleend binnen de periode loopende van 1 Juli tot 30 September. Bij wijze van uitzondering kan het nochtans vanaf 1 Juni toegekend worden.

7. De voor het verlof uitgekeerde bezoldiging wordt berekend op grond van het gedurende de maand Juni gewonnen loon en het aantal dagen werkelijken arbeid van den arbeider gedurende de maand.

Zoo het verlof in de maand Juni wordt verleend, wordt ook het loon der maand Juni als grondslag genomen. Praktisch zal dan als volgt worden gehandeld het bedrag ervan wordt bij benadering geschat onder voorbehoud van latere heraanpassing.

8. Het verlof mag, overeenkomstig artikel 5 van het koninklijk besluit dd. 14 Augustus 1936, verdeeld worden.

9. Jonge lieden die tot den militairen dienst worden geroepen, genieten een verlof van één dag per twee maanden dienst gedurende de in aanmerking genomen periode (zie 1).

10. Voor de opnieuw aangeworven werkloozen die aan onderstaande voorwaarden voldoen, geldt hetzelfde regiem als dit voor de tot de militairen dienst geroepen jonge lieden:

1° vóór hun werkloosheidsperiode, één jaar te hebben gewerkt in de kolenmijnindustrie;

2° in de kolenmijn die hen opnieuw in dienst nam, tot 1 Juli 1937 te zijn gebleven.

11. Voor de onder alinea's 9 en 10 vermelde categorieën arbeiders is het minimum aantal dagen werkelijken arbeid twee en veertig per periode van twee maand, om recht te hebben op verlof.

De werklieden dezer categorieën die ten minste zes maanden inschrijving hebben, vallen onder toepassing van alinea 3.

Art. 3. Onze Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg wordt belast met de uitvoering van dit besluit, dat zal in werking treden op den dag van de bekendmaking ervan in den Moniteur.

Gegeven te Santa Cristina, den 7^a September 1937.

(Volgen de handteekeningen van alle de Ministers.)

VORMKLEIEN

Koninklijk besluit dd. 7 september 1937. — Wet van 8 Juli 1936 betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen. — Speciale toepassingsmodaliteiten van bedoelde wet in de vormkleiontginningen.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gelet op de wet van 8 Juli 1936 betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen, en inzonderheid op artikelen 2, 4 en 5, luidend als volgt:

Art. 2. De leden van het personeel in de bij voorgaand artikel bedoelde ondernemingen en inrichting werkzaam, hebben na één jaar dienst bij denzelfden werkgever, recht op een jaarlijksch betaald verlof van minstens zes dagen.

De toepassingsmodaliteiten betreffende de verlofdagen worden bij koninklijk besluit bepaald.

Art. 4. De Koning mag, op de voordracht van de in Raad vergaderde Ministers, voor de belanghebbenden de beslissingen verplichtend maken door de paritaire commissies aangenomen en waarbij worden voorzien, 't zij verloftermijnen van meer dan zes dagen, 't zij een andere verdeling dan deze, die krachtens art. 2 en 3 werd vastgesteld, of 't zij zelfs het verlenen van verloftermijnen onder andere voorwaarden dan deze bepaald bij art. 2.

Hij mag eveneens, op de voordracht van de in Raad vergaderde Ministers, de overeenkomsten verplichtend maken, gesloten in paritaire commissies, betreffende de toepassing van de bepalingen dezer wet op productietakken en aan reeksen van ondernemingen wegens art. 1 aan deze wet niet onderworpen.

Art. 5. Tijdens den ganschen duur van het verlof zal de belanghebbende zijn gewone bezoldiging ontvangen berekend volgens de regelen bij koninklijk besluit te bepalen.

Gelet op het koninklijk besluit dd. 14 Augustus 1936, tot vaststelling van de toepassingsmodaliteiten van bedoelde wet;

Gelet op de beslissingen van 17 en 31 Juli 1937 der paritaire commissie der vormkleiontginningen, en inzonderheid op de overeenkomst getroffen wat aangaat de toepassing van de bepalingen van bedoelde wet dd. 8 Juli 1936;

Gelet op het advies vroeger uitgebracht door den Hoogen Raad van arbeid en sociale voorzorg;

Overwegende dat er een overeenkomst getroffen werd in den schoot van de paritaire commissie der vormkleiontginningen, overeenkomst waarvan de bepalingen de gewone regels van toepassing van de wet van 8 Juli 1936 wijzigen, alsmede van het koninklijk besluit van 14 Augustus 1936 betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen;

Overwegende dat, overeenkomstig artikel 4 van bedoelde wet, de voor doe belanghebbenden, te dien einde, door de paritaire commissies getroffen beslissingen en die op verschillende punten van het voorgeschreven algemeen stelsel afwijken, dienen verplichtend gemaakt;

Op de voordracht van Onze in Raad vergaderde Ministers,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Artikel 1. Bij afwijking van de algemeene reglementeering betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen worden de beslissingen inzake, door de paritaire commissie der vormkleiontginningen getroffen, ten gevolge van hare vergaderingen van 17 en 31 Juli 1937, verplichtend gemaakt voor al de belanghebbenden, die tot bedoelde ontginningen behooren.

Art. 2. Onverminderd de toepassing van de bepalingen der wet van 8 Juli 1936 alsmede van het koninklijk besluit van 11 August 1936, zoover zij niet indruischen tegen bovenbedoelde ontginningen wat betreft het toestaan van de jaarlijksche betaalde verlofdagen in het jaar 1937, en de volgende jaren:

Elke werkman die in den loop van het tijdperk van twaalf maanden die den 30^e Juni voorafgaan, in eene onderneming

voor ontginning van vormklei werkzaam was, heeft recht op een betaald verlof.

De duur van het verlof wordt voor elken arbeider vastgesteld volgens den dienst duur, op een halven dag voor een ganschen maand aanwezigheid.

Zoo gedurende bedoeld tijdperk van twaalf maanden de arbeider in dienst was bij meerdere werkgevers, zal elke onder deze hem de bezoldiging betalen van het verlof dat hij gehouden is hem te verleen, volgens den dienstduur in zijn onderneming.

Het verlof zal worden verleend in den loop van het tijdperk van 1 Juli tot 1 October.

De bezoldiging van elken verlofdag is gelijk aan het gemiddeld dagelijksch loon dat elken werkman verdiend heeft gedurende de drie maanden die het verlof voorafgaan.

Ht hierboven bepaald stelsel is van toepassing in al de ondernemingen voor vormkleiontginning der provinciën Luik en Namen, welk getal werklieden zij ook bezigen.

Art. 3. Onze Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg is belast met de uitvoering van dit besluit dat zal in werking treden op den dag van de bekendmaking ervan in het Staatsblad.

Gegeven te Santa Cristina, 7 September 1937.

Van Koningswege:

(Volgen de handteekeningen van alle de Ministers.)

**Koninklijk besluit dd. 28 Juli 1937. — Wet van 8 Juli 1936
betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen. —
Speciale toepassingsmodaliteiten voor het jaar 1937,
in de ijzerindustrie.**

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gelet op de wet dd. 8 Juli 1936, betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen en inzonderheid de artikelen 2, 4 en 5, luidende als volgt:

Artikel 2. De leden van het personeel in de bij voorgaand artikel bedoelde ondernemingen en inrichtingen werkzaam hebben, na één jaar dienst bij denzelfden werkgever, recht op een jaarlijksch betaald verlof van minstens zes dagen.

De toepassingsmodaliteiten betreffende de verlofdagen, worden bij koninklijk besluit bepaald.

Art. 4. De Koning mag, op de voordracht van de in vergaderde Ministers, voor de belanghebbenden, de beslissingen verplichtend maken door de paritaire commissie aangenomen en waarbij worden voorzien 't zij verloftermijnen van meer dan zes dagen, 't zij een andere verdeeling dan deze, die krachtens de artikelen 2 en 3 werd vastgesteld of 't zij zelfs, het verleen van verloftermijnen onder andere voorwaarden dan deze bepaald bij artikel 2.

Hij mag eveneens op het voordracht van de in Raad vergaderde Ministers, de overeenkomsten verplichtend maken, gesloten in de paritaire commissies betreffende de toepassing van de bepalingen dezer wet op productietakken en aan reeksen van ondernemingen, wegens artikel 1 aan deze wet niet onderworpen.

Art. 5. Tijdens den ganschen duur van het verlof zal de belanghebbende zijn gewone bezoldiging ontvangen, berekend volgens de regelen bij koninklijk besluit te bepalen.

Gelet op het koninklijk besluit dd. 14 Augustus 1936, tot vaststelling van de toepassingsmodaliteiten van bedoelde wet;

Gelet op de beslissingen van de gemengde commissie der ijzernijverheid en inzonderheid op de overeenkomst getroffen wat aangaat de toepassing van de bepalingen van bedoelde wet, dd. 8 Juli 1936;

Gelet op het vroeger uitgebracht advies van den Hoogen Raad voor Arbeid en Sociale Voorzorg;

Overwegende dat er een overeenkomst werd getroffen in den schoot der gemengde commissie der ijzernijverheid overeenkomst waarvan de bepalingen de gewone regels van de toepassing van de wet dd. 8 Juli 1936, wijzigen alsmede van het koninklijk besluit dd. 14 Augustus 1936 betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen;

Overwegende dat door deze overeenkomst verbonden zijn al de ondernemingen aangesloten bij de « Groupement des Hauts-Fourneaux et Aciéries Belges » de « Groupement des Usines transformatrices de fer et d'acier » (van Luik), de « Groupement des transformateurs du fer et de l'acier de Charleroi » en al de in deze ondernemingen gebezigde werklieden;

Overwegende dat, overeenkomstig artikel 4 van bedoelde wet, de voor de belanghebbenden, te dien einde, door de paritaire commissies getroffen beslissingen en die op verschillende punten van het voorgeschreven algemeen stelsel afwijken, dienen verplichtend gemaakt;

Op de voordracht van Onze in Raad vergaderde Ministers,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Artikel 1. Bij afwijking op de algemeene reglementeering betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen, worden de beslissingen in zake, door de Gemengde Commissie der IJzernijverheid, in hare vergadering van 5 Mei 1937 getroffen, verplichtend gemaakt voor al de belanghebbenden die tot de volgende nijverheidsafdeeling behooren;

- a) hooghovens;
- b) staalfabrieken, andere dan de staalvormgieterijen, onder voorbehoud van wat onder d) voorzien wordt;
- c) ijzer- en staalpletterijen;

d) staalwasmgieterijen, toebehoorende aan inrichtingen onder bovenstaande rubrieken aangehaald;

Art. 2. Onverminderd de toepassing van de bepalingen der wet van 8 Juli 1936, alsmede van het koninklijk besluit dd. 14 Augustus 1936, zoover zij niet indruischen tegen bovenbedoelde beslissingen, zal het volgend stelsel in de ijzernijverheid, wat betreft het toestaan van jaarlijksche betaalde verlofdagen in het jaar 1937;

De verloftijd zal tusschen den 1ⁿ Mei en den 1ⁿ October begrepen zijn, behalve uitzonderingen van individueelen aard, door de werklieden aangevraagd, en andere uitzonderingen spruitende uit moeilijkheden die in de regeling van de ruiling aangetroffen worden;

De betaalde verlofdagen zullen verleend kunnen worden, hetzij door sluiting van fabrieken of fabrieksafdeelingen, hetzij door ruiling, deze zijnde, in de mate van het mogelijke, groepsgewijze ingericht.

In geval van sluiting van fabrieken of fabrieksafdeelingen, zullen kunnen verplicht worden te werk te blijven, gedurende de sluitingsdagen, de arbeiders belast met het onderhoud, de herstellingen, het toezicht, de brandweer en in 't algemeen, al de andere arbeiders wier tegenwoordigheid noodig is uit hoofde van den bijzonderen dienst die zij moeten verzekeren. Deze arbeiders zullen hun betaald verlof door ruiling bekomen.

Het recht op verlof van elken werkman wordt vastgesteld met verwijzing naar den datum van 1ⁿ Augustus 1937. 't is te verstaan volgens den duur zijner aanwezigheid in de fabriek in den loop der twaalf maanden begrepen tusschen den 1ⁿ Augustus 1936 en den 31 Juli 1937 op welken datum ook hij zijn verlof in 1936 genoten heeft.

Wat de werklieden betreft aan wie het verlof verleend wordt vóór den 1ⁿ Augustus 1937, wordt de duur der werkelijke aanwezigheid verlengd met den termijn die overblijft vanaf het begin van het verlof tot den 31 Juli 1937.

Voor de werklieden die op 1ⁿ Augustus 1937, minder dan een jaar aanwezigheid tellen, hetzij omdat zij na den 1ⁿ Augustus 1936 in den dienst der fabriek traden, hetzij

omdat zij deze, in 1937, voor den 31 Juli 1937 verlaten hebben, wordt het recht op betaald verlof overeenkomstig volgende tabel bepaald:

Duur van de aanwezigheid	Duur van het betaald verlof
van 10 maanden en een dag tot 12 maanden . . .	6 dagen
van 8 maanden en een dag tot 10 maanden . . .	5 dagen
van 6 maanden en een dag tot 8 maanden . . .	4 dagen
van 3 maanden en een dag tot 6 maanden . . .	3 dagen

In geen geval mag de gezamenlijke duur van het betaald verlof zes dagen te boven gaan. Zoo een werkman, achtereenvolgens, tusschen den 1ⁿ Januari 1937 en den 31 Juli 1937, in dienst van twee fabrieken zal geweest zijn, zal de tweede fabriek hem hoogstens het aanvullend verlof verlenen, noodig om den gezamenlijken duur van het verlof op zes dagen te brengen.

De afwezigheid wegens ziekte of ongeval, de door den werkgever toegelaten afwezigheid en de niet vooraf toegelaten afwezigheid, die nochtans gerechtvaardigd is door overmacht of door een aan den wil van den werkman vreemde oorzaak, worden als werkelijke werkdagen aangeteld.

In geval van langdurige afwezigheid wegens ziekte, ongeval, of militaire plicht, die de verbreking van de arbeids-overeenkomst voor gevolg kan hebben, wanneer de afwezigheid, achtereenvolgens twee maanden zal te boven gaan, zal zij tot een vermindering van het getal verlofdagen aanleiding geven, overeenkomstig de voorgaande tabel.

Voor de berekening der vergoeding zal het totaal gemiddeld dagelijksch loon der drie maanden, die het begin van het verlof voorafgaan, in aanmerking komen. De fabrieken die de loonen alle veertien dagen betalen zullen de vergoeding berekenen op grond van het totaal gemiddeld dagelijksch loon der zes laatste betalingen die het begin van het verlof voorafgaan.

Om de vergoeding voor het verlof der werklieden te bepalen, die gedurende de drie maanden of de zes perioden van veertien dagen afwezig zouden geweest zijn, zal het

gemiddeld loon der werklieden van hunne categorie in aanmerking komen.

De vergoeding zal op de gewone betaaldagen uitgekeerd worden.

Art. 3. Onze Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg is belast met de uitvoering van dit besluit dat zal in werking treden op den dag der bekendmaking daarvan in den Moniteur.

Gegeven te Brussel, den 28 Juli 1937.

LEOPOLD.

(Volgen de handteekeningen van al de Ministers.)

Koninklijk besluit van 28 Juli 1937. — Wet van 8 Juli 1936 betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen. — Speciale toepassingsmodaliteiten voor het jaar 1937, in de industrie der groeven van blauwe steen en van te houwen kalksteen der provinciën Luik en Namen.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gelet op de wet van 8 Juli 1936, betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen en inzonderheid op artikelen 2, 4 en 5, luidend als volgt:

« Art. 2. De leden van het personeel, in de bij voorgaand artikel bedoelde ondernemingen en inrichtingen werkzaam, hebben na één jaar dienst bij den zelfden werkgever, recht op een jaarlijksch betaald verlof van minstens zes dagen.

» De toepassingsmodaliteiten betreffende de verlofdagen worden bij koninklijk besluit bepaald.

» Art. 4. De Koning mag, op de voordracht van de in raad vergaderde Ministers, voor de belanghebbenden de beslissingen verplichtend maken door de paritaire commissies aangenomen en waarbij worden voorzien 't zij verloftermijnen van meer dan zes dagen, 't zij een andere verdeling dan deze, die krachtens artikels 2 en 3 werd vastgesteld of 't zij het verlenen van verloftermijnen onder andere voorwaarden dan deze bepaald bij artikel 2.

» Hij mag eveneens, op de voordracht van de in raad vergaderde Ministers, de overeenkomsten verplichtend maken, gesloten in de paritaire commissies, betreffende de toepassing van de bepalingen dezer wet op productie-takken en aan reeksen van onderneminge weges artikel 1 aan deze wet niet onderworpen.

» Art. 5. Tijdens den ganschen duur van het verlof zal de belanghebbende zijn gewone bezoldiging ontvangen berekend volgens de regelen bij koninklijk besluit te bepalen »;

Gelet op het koninklijk besluit dd. 14 Augustus 1936, tot

vaststelling van de toepassingsmodaliteiten van bedoelde wet;

Gelet op de beslissingen van de Gewestelijke gemengde Commissie der groeven van blauwe steen en van te houwen kalksteen der provinciën Luik en Namen, dd. 3 Juni 1937, en inzonderheid op de overeenkomst getroffen wat aangaat de toepassing van de bepalingen van bedoelde wet, dd. 8 Juli 1936;

Gelet op het advies vroeger uitgebracht door den Hoogen Raad van Arbeid en Sociale Voorzorg;

Overwegende dat er een overeenkomst werd getroffen in den schoot van Gewestelijke gemengde Commissie der groeven van blauwe steen en van te houwen kalksteen der provinciën Luik en Namen, overeenkomst waarvan de bepalingen de gewone regels van de toepassing van de wet dd. 8 Juli 1936 wijzigen, alsmede van het koninklijk besluit dd. 14 Augustus 1936 betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen;

Overwegende dat, overeenkomstig artikel 4 van bedoelde wet, de voor de belanghebbenden, te dien einde, door de paritaire commissies getroffen beslissingen en die op verschillende punten van het voorgeschreven algemeen stelsel afwijken, dienen verplichtend gemaakt;

Op de voordracht van Onze in Raad vergaderde Ministers,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Artikel 1. Bij afwijking van de algemeene reglementeering betreffende de jaarlijksche verlofdagen, worden de beslissingen in zake, door de Gewestelijke gemengde Commissie der groeven van blauwe steen en van te houwen kalksteen der provinciën Luik en Namen, in haar vergadering van 3 Juni 1937 getroffen, verplichtend gemaakt voor al de belanghebbenden, die tot bedoelde groeven behooren.

Art. 2. Onverminderd de toepassing van de bepalingen der wet van 8 Juli 1936, alsmede van het koninklijk besluit dd. 14 Augustus 1936, zoover zij niet indruischen tegen bovenbedoelde beslissingen, zal het volgend stelsel speciaal van toepassing zijn in de vermelde groeven, wat betreft het

toestaan van jaarlijksche betaalde verlofdagen in het jaar 1937:

Elke werkman die, in den loop van het tijdperk van 1 Augustus 1936 tot 31 Juli 1937 in eene der voornoemde groeven werkzaam was, heeft recht op een betaald verlof.

De duur van dit verlof wordt vastgesteld volgens den dienstduur, te weten één dag voor twee maanden dienst.

Zoo in den loop van bedoeld tijdperk, de arbeider in den dienst van meerdere werkgevers zal geweest zijn, zal elk dezer hem de bezoldiging betalen der verlofdagen die hij, volgens den dienstduur, verplicht is te verleen.

De betaalde verlofdagen zullen gedurende de week van 16 tot 21 Augustus 1937 verleend worden.

De bezoldiging van elken verlofdag is gelijk:

A. Voor de arbeiders die op dagloon werken aan acht maal het uurloon;

B. Voor de stukwerkers, aan acht maal het gemiddeld loon, berekend met het gezamenlijk bedrag der gedurende de drie maanden die het verlof voorafgaan verdiende loonen te deelen door het getal werkelijke arbeidsuren van elken werkman, gedurende deze drie maanden, behalve bijzondere overeenkomst getroffen tusschen partijen, wat betreft de steenhouders der Naamlooze Maatschappij van Merbes-Sprimont, te Sprimont.

Voor de werklieden der groeven in dewelke de gewone arbeidsduur geen acht een veertig uren per week bereikt, wordt de bezoldiging der verlofdagen overeenkomstig de voorschriften van artikel 6 van het koninklijk besluit van 14 Augustus 1936 berekend.

Art. 3. Onze Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg is belast met de uitvoering van dit besluit, dat zal in werking treden op den dag van de bekendmaking ervan in het Staatsblad.

Gegeven te Brussel, den 28ⁿ Juli 1937.

(Volgen de handteekeningen van al de Ministers.)

Koninklijk besluit van 25 Augustus 1937. — Wet van 8 Juli 1936 betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen. — Speciale toepassingsmodaliteiten van bedoelde wet, voor het jaar 1937, in de groeven van blauwen steen der omstreken van Ecaussines, Marche, Feluy en Arquennes.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gelet op de wet van 8 Juli 1936 betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen, en inzonderheid op artikelen 2, 4 en 5, luidend als volgt:

Art. 2. De leden van het personeel in de bij voorgaand artikel bedoelde ondernemingen en inrichtingen werkzaam, hebben na één jaar dienst bij denzelfden werkgever, recht op een jaarlijksch betaald verlof van minstens zes dagen.

» De toepassingsmodaliteiten betreffende de verlofdagen worden bij koninklijk besluit bepaald.

Art. 4. De Koning mag, op de voordracht van de in Raad vergaderde Ministers, voor de belanghebbenden de beslissingen verplichtend maken door de paritaire commissies aangenomen en waarbij worden voorzien 't zij verloftermijnen van meer dan zes dagen, 't zij een andere verdeeling van deze, die krachtens artikelen 2 en 3 werd vastgesteld of 't zij zelfs het verleen van verloftermijnen onder andere voorwaarden dan deze bepaald bij artikel 2.

» Hij mag eveneens, op de voordracht van de in Raad vergaderde Ministers, de overeenkomsten verplichtend maken, gesloten in de paritaire commissies, betreffende de toepassing van de bepalingen dezer wet op productietakken en aan reeksen van ondernemingen wegens artikel 1 aan deze wet niet onderworpen.

» Art. 5. Tijdens den ganschen duur van het verlof zal de belanghebbenden zijn gewone bezoldiging ontvangen

berekend volgens de regelen bij koninklijk besluit te bepalen »;

Gelet op het koninklijk besluit dd. 14 Augustus 1936, tot vaststelling van de toepassingsmodaliteiten van bedoelde wet;

Gelet op de beslissingen van de Paritaire Commissie der groeven van blauwe steen van Ecaussines, Marche, Feluy en Arquennes, en inzonderheid op de overeenkomst getroffen op 20 Juli 1937 wat aangaat de toepassing van de bepalingen van bedoelde wet dd. 8 Juli 1936;

Gelet op het advies vroeger uitgebracht door den Hoogen Raad van arbeid en sociale voorzorg;

Overwegende dat er een overeenkomst werd getroffen in den schoot van de Paritaire Commissie der groeven van blauwe steen van Ecaussines, Marche, Feluy en Arquennes, overeenkomst waarvan de bepalingen der gewone regels van toepassing van de wet van 8 Juli 1936 wijzigen, alsmede van het koninklijk besluit dd. 14 Augustus 1936 betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen;

Overwegende dat, overeenkomstig artikel 4 van bedoelde wet, de voor de belanghebbenden te dien einde, door de paritaire commissies getroffen beslissingen en die op verschillende punten van het voorgeschreven algemeen stelsel afwijken, dienen verplichtend gemaakt;

Op de voordracht van Onze in Raad vergaderde Ministers,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Artikel 1. Bij afwijking op de algemeene reglementeering betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen, worden de beslissingen in zake, op 20 Juli 1937, getroffen ten gevolge der beraadslagingen van de Paritaire Commissie der groeven van blauwe steen van Ecaussines, Marche, Feluy en Arquennes, verplichtend gemaakt voor al de belanghebbenden, die tot bedoelde steengroeven behooren;

Art. 2. Onverminderd de toepassing van de bepalingen der wet van 8 Juli 1936, alsmede van het koninklijk besluit van 14 Augustus 1936, zoover zij niet indruischen tegen bovenbedoelde beslissingen, zal het volgend stelsel speciaal van

toepassing zijn in bedoelde groeven, wat betreft het toestaan van jaarlijksche betaalde verlofdagen in het jaar 1937;

Elke werkmán, die op 31 Juli 1937, sedert minstens vier maanden werkzaam is, in dezelfde groeve, heeft recht op een betaald verlof.

Dit verlof loopt over twee, drie, vier, vijf of zes dagen, zoo de werknemer, die op 31 Juli 1937 op de groeve gebezigd is, in den dienst van dezelfde groeve, op dien datum gedurende minstens vier, zes, acht, tien of twaalf maanden zal gebleven zijn.

Het verlof wordt op de volgende data verleend:

Aan de werklíeden der groeven van Feluy en Arquennes:
Vijf dagen op 3, 4, 5, 6 en 7 Augustus 1937;

Een dag op 30 Augustus 1937;

Aan de werklíeden der groeven van Ecaussines en Marche:
Een dag op 26 Juli 1937;

Vijf dagen op 24, 25, 26, 27 en 28 Augustus 1937.

De bezoldiging van elken verlofdag is gelijk aan het gezamenlijk loon, verdiend gedurende het tijdperk van tien weken dat op 3 Mei 1937 begint, gedeeld door het getal werkdagen van elken arbeider in den loop van dit tijdperk.

Art. 3. Onze Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg is treden op den dag van de bekendmaking ervan in het Staatsblad op den dag van de bekendmaing ervan in het Staatsblad.

Gegeven te Brussel, den 25ⁿ Augustus 1937.

LEOPOLD.

(Volgen de handteekeningen van al de Ministers.)

Koninklijk besluit van 7 September 1937. — Wet van 8 Juli 1936 betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen. — Speciale toepassingsmodaliteiten van bedoelde wet, voor het jaar 1937, in de marmergroeven en marmierzagerijen.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gelet op de wet van 8 Juli 1936 betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen, en inzonderheid op artikelen 2, 4 en 5, luidend als volgt:

« Art. 2. De leden van het personeel in de bij voorgaand artikel bedoelde ondernemingen en inrichtingen werkzaam, hebben na één jaar dienst bij denzelfden werkgever, recht op een jaarlijksch betaald verlof van minstens zes dagen.

» De toepassingsmodaliteiten betreffende de verlofdagen worden bij koninklijk besluit bepaald.

» Art. 4. De Koning mag, op de voordracht van de in Raad vergaderde Ministers, voor de belanghebbenden de beslissingen verplichtend maken door de paritaire commissies aangenomen en waarbij worden voorzien, 't zij verloftermijnen van meer dan zes dagen, 't zij een andere verdeeling van deze, die krachtens artikelen 2 en 3 werd vastgesteld, of 't zij zelfs het verlenen van verloftermijnen onder andere voorwaarden dan deze bepaald bij artikel 2.

» Hij mag eveneens, op de voordracht van de in Raad vergaderde Ministers, de overeenkomsten verplichtend maken, gesloten in de paritaire commissies betreffende de toepassing van de bepalingen dezer wet op productietakken en aan reeksen van ondernemingen wegens artikel 1 aan deze wet niet onderworpen.

» Art. 5. Tijdes den ganschen duur van het verlof zal de belanghebbende zijn gewone bezoldiging ontvangen,

berekend volgens de regelen bij koninklijk besluit te bepalen »;

Gelet op het koninklijk besluit van 14 Augustus 1936 tot bepaling van de algemeene toepassingsmodaliteiten van bedoelde wet;

Gelet op de beraadslagingen van de Nationale Paritaire Commissie der marmergroeven en van de Nationale Paritaire Commissie der marmerzagerijen, en inzonderheid op het getroffen akkoord betreffende de toepassing van de voorschriften van vermelde wet dd. 8 Juli 1936;

Gelet op het vroeger uitgebrachte advies van den Hoogen Raad van arbeid en sociale voorzorg;

Overwegende dat ten gevolge van de beraadslagingen dd. 6 Februari 1937 van de Nationale Paritaire Commissie der marmergroeven en van de Nationale Paritaire Commissie der marmerzagerijen een overeenkomst werd gesloten, waarbij de normale regelen van toepassing van de wet dd. 8 Juli 1936, alsook van het koninklijk besluit van 14 Augustus 1936, betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen worden gewijzigd;

Overwegende dat er aanleiding toe bestaat de dienaangaande door de paritaire commissies getroffen beslissingen, die op verschillende punten van de uitgevaardigde algemeene regeling afwijken, voor de belanghebbenden verplichtend te maken overeenkomstig artikel 4 der wet waarvan sprake;

Op de voordracht van Onze in Raad vergaderde Ministers,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Artikel 1. Bij afwijking van de algemeene reglementeering betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen, worden de door de Nationale Paritaire Commissie der marmergroeven en door de Nationale Paritaire Commissie der marmerzagerijen in de vergadering van 6 Februari 1937 getroffen beslissingen verplichtend gemaakt voor al de belanghebbenden die tot bedoeld bedrijf behooren.

Art. 2. Onverminderd de toepassing van de bepalingen van de wet dd. 8 Juli 1936, alsook van het koninklijk besluit

dd. 14 Augustus 1936, waarvan bij bovenbedoelde beslissingen niet wordt afgeweken, zal het volgend stelsel van toepassing zijn in bedoelde ondernemingen, wat betreft het toestaan der jaarlijksche betaalde verlofdagen in het jaar 1937:

Elke werkman die in den loop van het jaar begrepen tusschen den 1er Augustus 1936 en 31 Juli 1937, in de marmernijverheid werkzaam was, heeft recht op een betaald verlof.

De duur van het verlof wordt door elken arbeider vastgesteld, volgens den dienstduur, op een dag voor twee maanden aanwezigheid.

Zoo in den loop van bedoeld jaar de arbeider in dienst was bij meerdere werkgevers, zal elke onder deze hem de bezoldiging betalen van het verlof dat hij gehouden is hem te verleen volgens den diensttijd in zijn onderneming.

Het verlof zal verleend worden in de loop van het tijdperk van 16 tot 22 Augustus 1937.

De bezoldiging van elken verlofdag is gelijk aan:

A. Voor de arbeiders die op dagloon werken, aan acht maal het uurloon;

B. Voor de stukwerkers, aan het gemiddeld dagloon berekend met het gezamenlijk bedrag der gedurende de drie maanden die het verlof voorafgaan verdiende loonen te deelen door het aantal werkdagen die elk arbeider gedurende dit tijdperk heeft verricht.

Art. 3. Onze Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg is belast met de uitvoering van dit besluit, dat zal in werking treden op den dag der bekendmaking daarvan in het Staatsblad.

Gegeven te Santa Cristina, den 7^{en} September 1937.

(Volgen de handteekeningen van al de Ministers.)

Uittreksels uit de ministerieele onderrichtingen betreffende de toepassing van de wet van 8 Juli 1936 aangaande de betaalde jaarlijksche verlofdagen.

1°) Heeft het gezin van den werkmán recht op gezinsvergoedingen tijdens de betaalde verlofdagen?

Het antwoord is bevestigend.

2°) Is de werkgever er toe gehouden in de kas voor gezinsvergoedingen de overeenkomstige sommen te storten, die op den termijn betrekking hebben, tijdens den welken de werkmán met de betaalde verlofdagen wordt begunstigd?

Het antwoord is bevestigend.

3°) Moet een periode van werkstaking als een neutrale periode worden aangezien, die tengevolge heeft den datum van het verleenen van de verlofdagen te verschuiven met een tijdruimte, dewelke met die van de werkstaking overeenkomstig?

Het antwoord is bevestigend.

4°) Moet een periode van voortdurende werkloosheid als een onderbreking van t' werk worden aangezien, in den zin van alinea 2 van artikel 1 van het koninklijk besluit van 14 Augustus 1936, mits in den loop van vermelde periode de werkmán in den dienst van een anderen werkgever geen bezoldigden arbeid heeft verricht?

Het antwoord is bevestigend.

5°) Moeten de dagen van werkloosheid geregeld omgeslagen in verhouding tot 1, 2, 3, enz., per week of per veertien dagen worden samengeteld en beschouwd als onderbreking van het werk, tengevolge waarvan de duur van de betaalde verlofdagen wordt verminderd.

Het antwoord is bevestigend.

6°) Wanneer het hervallen van het werk, na een werkstaking, voorafgegaan is van het sluiten van een nieuw arbeidcontract,

wordt dan het recht op de betaalde verlofdagen verworven, een jaar na het hernemen van den arbeid zonder dat er met de periode in den dienst van denzelfden werkgever vóór de werkstaking doorgebracht, rekening diende gehouden?

Daar de werkstaking, gelijk zulks in het antwoord op de vraag 3 wordt vermeld, een neutrale periode is, moet het nieuw arbeidcontract wegens de werkstaking gesloten wegens de werkstaking gesloten tengevolge hebben dat er met de diensten vóór de werkstaking bewezen ten opzichte van het verkrijgen van het recht op de betaalde verlofdagen rekening wordt gehouden.

7°) Tot welke procedure moet de werkgever zijn toevlucht nemen, om het recht te laten gelden dat hem bij artikel 7 van het koninklijk besluit van 14 Augustus 1936 wordt toegekend, in het geval :

a) dat de bezoldiging van de verlofdagen reeds was uitbetaald op het oogenblik dat de feiten bekend zijn, tengevolge waarvan de bezoldiging niet diende verleend;

b) dat vermelde feiten zouden gekend zijn voordat de bezoldiging was uitbetaald.

Indien de bezoldiging in verband met de betaalde verlofdagen reeds was betaald, dient de werkgever, in voorkomend geval, de terugbetaling van de vergoeding in verband niet de verlofdagen vóór de burgerlijke rechtbank te vergen.

Indien de bezoldiging niet was betaald alvorens de werkgever verneemt dat de met verlof zijnde arbeider voor een anderen werkgever heeft gewerkt mag bedoelde werkgever de bezoldiging voor de betaalde verlofdagen weigeren te betalen. Indien de werkmán hem dazvaardt zal er overeenkomstig art. 7 van het koninklijk besluit van 14 Augustus 1936 op zijn aanspraak niet worden ingegaan.

8°) De ergenamen van den overleden werkmán kunnen op de bezoldiging betreffende de betaalde verlofdagen, waarop de overledene recht had, geen aanspraak maken. Inderdaad wordt deze bezoldiging slechts voor de verlofdagen verleend, ingeval de werkmán vóór beoeld verlof sterft kan deze vereischte niet worden vervuld.

9°) De werklieden, aan onafgebroken werken te werk gesteld, arbeiden ook altijd op de wettelijke feestdagen. Het zou dienvolgens niet logisch zijn te verbieden vermeldde feestdagen van de betaalde verlofdagen af te trekken. Dit verbod inderdaad, werd slechts uitgevaardigd ten bate van de arbeiders die reeds vroeger of de wettelijke feestdagen niet werkten.

10°) De wettelijke feestdagen worden bij de speciale wetten vastgesteld en mogen niet worden verward met de dagen van geregelde werkloosheid, bij het werkplaatsreglement voorzien.

11°) Krijgsdienst.

De tijd van den krijgsdienst en deze waarop de werkman terug onder de wapens werd geroepen, dient eerder als een periode, tijdens dewelke het arbeidcontract is onderbroken, te worden beschouwd. De krijgsdienst dient voor het berekenen van de betaalde verlofdagen niet in aanmerking genomen, maar hij mag ook geen aanleiding geven tot het feit, namelijk, den werkman van een verlof te berooven waarop hij recht zou hebben gehad, indien hij niet onder de wapens was geroepen. Daardoor dient verstaan dat de tijd in den dienst van de onderneming voor het vaststellen, van het recht op de betaalde verlofdagen in aanmerking dient te komen evenals de diensten na den krijgsdienst volbracht.

Uit deze oplossing vloeit voort dat ik natuurlijk slechts onder voorbehoud van de hoogste goedkeuring van de rechtsmacht kan vaststellen dat een aangestelde, die alvorens zijn krijgsdienst te doen 6 maand dienst telde, enkel nog 6 andere maanden voor rekening van denzelfden werkgever moet werken, om op zijn betaalde verlofdagen aanspraak te mogen maken.

In zulke omstandigheden, ben ik eveneens van meening dat de werkman, sinds verscheidene jaren in een onderneming werkzaam en die, om zijn krijgsdienst te doen gedurende een jaar zijn werk heeft moeten onderbreken, thans dat hij bij denzelfden werkgever zijn normale bezigheid heeft hervat, aanspraak mag maken op de betaalde verlofdagen, gesteund op zijn diensten, die aan den krijgsdienst voorafgingen.

Algemeene Directie van het Mijnwezen

Nationale gemengde Mijncommissie

KOSTELOOZE UITDEELING VAN STEENKOLEN

Bepalingen aangenomen door de commissie in vergadering van 10 November 1936.

De Nationale Gemengde Mijncommissie is van meening dat het nuttig is de bepalingen van 1° en 2° van artikel 1 van het Reglement betreffende de kosteloze uitdeeling van steenkolen nauwkeurig te omschrijven. (Reglement genomen in toepassing van het besluit op 15 April 1920 door de Nationale Gemengde Mijncommissie aangenomen) :

1° van artikel 1. — Door de woorden « De arbeider — gezinshoofd of kostwinner — » moet worden begrepen : « De arbeider — gezinshoofd en kostwinner ».

Voor de interpretatie van het artikel dient door gezin verstaan de wettelijke vereeniging door het huwelijk tot stand gebracht : de echtgenooten en hun kinderen, die onder hetzelfde dak wonen.

Een arbeider, die weduwnaar is en met zijn kinderen samenwoont, wordt als een gezinshoofd aangezien. Een arbeider, die weduwnaar is en niet met zijn kinderen samenwoont evenals een nog niet gehuwde arbeider, kan noch als gezinshoofd noch als kostwinner, worden beschouwd.

Indien het geval zich voordoet van arbeiders, die in concubinaat leven, en de eene of de andere van deze personen kinderen heeft, die met hem samenwonen en in zoover er wettelijk geen middel is deze vereeniging te regelen, onderzoekt de Directie van de Steenkolenmijn aandachtig den gezinstoestand ten einde te zien of er geen aanleiding toe bestaat hem geheel of gedeeltelijk, bij uitzondering, kosteloos steenkolen te verleen.

2° van artikel 1. — Dit 2° dient als volgt uitgelegd :

De oudste zoon, die in de steenkolenmijn werkt of, indien in het gezin geen jongen, is die tot den leeftijd om te werken, is gekomen, de oudste in de steenkolenmijn arbeidende dochter, op voorwaarde dat zij de kostwinster is.

Indien de oudste zoon overleden is of invalide, of indien hij gehuwd is en een ander huis bewoont dan dit waarin het gezin gehuisvest is wordt de zoon die daarop volgt krachtens dit artikel als oudste zoon beschouwd en zoo voort.

In de andere gevallen dat de oudste zoon het gezin, waarvan hij de steun is, verlaat, onderzoekt de Directie van de Steenkolenmijn of er aanleiding toe bestaat aan den arbeider, die er als volgt bij uitzondering en zonder dat zulks als een precedent mag worden ingeroepen geheel of gedeeltelijk het voordeel van de kosteloze uitdeeling van steenkolen te verleen.

Nochtans dient er geen onderzoek ingesteld voor het geval dat de oudste zoon, steun van het gezin, het steenkolenbedrijf zou verlaten, om in een ander nijverheid te gaan werken.

Indien het gezin geen jongen telt die den leeftijd om te werken heeft bereikt zoo wordt de dochter, die in de steenkolenmijn werkt, met de jongens gelijkgesteld.

De oudste zoon (1) — of een jongere zoon, of de dochter, naar het geval, die met zijn (haar) vader, als mijnwerker gepensionneerd, of met zijn (haar) moeder, met het ouderdomspensioen als weduwe van een mijnwerker begunstigd, samenwoont wordt in elk geval als kostwinner (ster) aangezien; de steenkolenmijn dient slechts de helft van de steenkolen d. i. 2.100 kgr. toe te kennen aan den zoon, vermits het Nationaal Fonds voor Mijnwerkers de helft van de steenkolen, d. i. 1.700 kgr. aan den gepensionneerde verleend.

N. B. — Laatsvermelde bepaling is, wat het Nationaal Fonds betreft, nog niet uitvoerbaar, vermits daartoe een koninklijk besluit diende genomen (2).

(1) Het gaat om den oudsten zoon, die nog niet gehuwd of weduwnaar is zonder kind, of gedivorceerd is zonder kind of gescheiden is zonder kind, zooals zulks bij het Koninklijk besluit van 6 Januari 1937 wordt bepaald.

(2) Bedoeld Koninklijk besluit werd op 6 Januari 1937 genomen. (*Annales des Mines*, 1937, bladz. 303.)

De Commissie heeft, bovendien, akte genomen van beneden opgegeven statuut :

Speciaal statuut tot regeling van de verplichting der CONVENTIONEELLE kosteloze uitdeeling van steenkolen ten voordeele van de rechthebbenden, bij hun overgaan van de steenkolenmijn X van een bekken naar de steenkolenmijn Y van een ander bekken.

Voor al de mijnwerkers die, naar een overeenkomst, recht hebben op de kosteloze uitdeeling van steenkolen, en die van een steenkolenmijn X van een bekken naar de steenkolenmijn Y van een ander bekken overgaan, is het wel verstaan dat vermelde kosteloze uitdeeling van steenkolen ten laste valt van de steenkolenmijn, waarin de betrokkene den eersten donderdag van de maand werkzaam is.

In dit geval dient de mijnwerker om steenkolen te bekomen aan de steenkolenmijn Y een getuigschrift van de steenkolenmijn X over te maken, waarbij wordt verzekerd :

1° dat de belanghebbende verklaart dat hij in een ander bekken gaat werken,

2° dat hij van het rantsoen steenkolen in X voor de in aanmerking genomen maand afziet;

3° A) het aantal dagen, dat hij gewerkt heeft,

B) het aantal dagen, waarop hij gekwetst was,

C) het aantal dagen, dat hij ziek was,

tijdens de maand die aan de uitdeeling voorafging

3° In voorkomend geval :

A') het aantal dagen, dat hij gewerkt heeft;

B') het aantal dagen, dat hij gekwetst was;

C') het aantal dagen, dat hij ziek was;

tijdens den termijn van de loopende maand begrepen tusschen den 1sten en den dag waarop hij X heeft verlaten;

4° datum, waarop zijn arbeidsecontract is vervallen;

5° datum en hoeveelheid van de laatste kosteloze steenkolenlevering.

De cijfers onder A — B — C — A' — B' — C' overgenomen mogen natuurlijk niet als basis dienen voor het berekenen van het rantsoen steenkolen dat reeds werd geleverd.

Bovenbedoelde steenkolenbekkens zijn onderscheidenlijk :

Borinage — Centre — Charleroi en Basse-Sambre samen — Luik — Kempen, zooals ze thans zijn afgebakend.

De enkele moeilijkheden, die omtrent de toepassing van deze overeenkomst tusschen de steenkolenmijnen zullen kunnen ontstaan, zullen door een commissie bestaande uit een Directeur van een steenkolenmijn van elk der beoogde bekkens worden opgelost, en de steenkolenmijnen verbinden er zich toe de beslissingen van bedoelde commissie te eerbiedigen.

Voorbeelden van toepassing van bovenstaand statuut.

Eerste voorbeeld : Een rechthebbende verlaat de steenkolenmijn X na den eersten Donderdag van September en vóór den eersten Donderdag van October bij Y werkzaam te zijn.

Om in Y in October zijn rantsoen van 400 kgr. te ontvangen, moet de belanghebbende aan de steenkolenmijn X om een getuigschrift vragen, waarbij wordt vastgesteld :

- 1°) dat hij in zulk of zulk bekken gaat werken;
- 2°) dat hij van alle uitdeeling van steenkolen in October in X afziet;
- 3°) A) het aantal dagen dat hij in September heeft gewerkt;
B) het aantal dagen dat hij in September gekwetst was;
C) het aantal dagen dat hij in September ziek was.
- 3°) In voorkomend geval :
A') het aantal dagen dat hij in October gewerkt heeft;
B') het aantal dagen dat hij in October gekwetst was;
C') het aantal dagen dat hij in October ziek was.

Tweede voorbeeld : De rechthebbende werkman is in Y na den eersten Donderdag van October binnengekomen.

In dit geval mag de behanghebbende slechts aan de steenkolenmijn X, die hij verlaten heeft, om zijn rantsoen vragen, en deze zal eenvoudig zijn algemeen reglement toepassen, dat voor de uitdeeling van de steenkolen van kracht is, wat de werklieden betreft, die van een steenkolenmijn van het bekken naar een andere steenkolenmijn van hetzelfde bekken gaan werken.

VREEMDE ARBEIDERS

Ministerieel besluit van 30 April 1937. — Ministerieel besluit genomen in uitvoering van het koninklijk besluit van 31 Maart 1936.

De Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg,

Gelet op het koninklijk besluit van 31 Maart 1936, tot aanvulling en samenvoeging van de bepalingen op het in dienst hebben van vreemde arbeiders;

Herzien het krachtens dat koninklijk besluit genomen ministerieel besluit van 1 April 1936, gewijzigd bij dit van 12 Augustus 1936,

Besluit:

Artikel 1. Aan artikel 14 van het ministerieel besluit van 1 April 1936 worden, na de laatste alinea van dat artikel, een lid *e* en een lid *f* toegevoegd, luidende als volgt:

« e) Bij het in dienst nemen, als ondergronds kolenmijnarbeider, van een vreemden werknemer, die, in het bevolkingsregister ingeschreven zijnde, daarbij alsnog houder is van een nog geldigen arbeidspas, waarbij hem te voren alreeds vergunning werd verleend om als zoodanig in het Rijk te arbeiden;

» f) Bij het in dienst nemen van een grensarbeider. »

Art. 2. Het eerste lid van artikel 21 van datzelfde ministerieel besluit wordt door de hiernavolgende bepalingen vervangen:

« Vreemde arbeiders, die in een havenplaats arbeiden of wenschen te arbeiden als dokwerker, foreman, markeerder, weger, shoganger, ketelschoonmaker, sloopsschilder, takelaar, schifter, klasseerder of lader in vakken, dienen zelf

aan het departement de vergunning aan te vragen tot uitoefenen hier te lande van een zoodanig beroep.

» Hetzelfde geldt voor de werkvrouwen, de zoogenaamde extra's, werkzaam in het hotelbedrijf, de huisverpleegsters, de jockey's, de niet tot één enkele verzekeringsmaatschappij in dienstverband staande verzekeringsrijzigers, zoomede voor de thuiswerkers als bedoeld in de wet van 10 Februari 1934 en de krachtens die wet genomen koninklijke besluiten, alsmede voor de arbeiders uit de diamantnijverheid die handenarbeid verrichten. »

Art. 3. Aan artikel 42 van het ministerieel besluit van 1 April 1936 wordt de hiernavolgende bepaling toegevoegd:

« De aanvraag tot gezamenlijke reguleering van den toestand der vreemde arbeiders, werkzaam in warenhuizen, dient gedaan binnen een tijdsbestek als gesteld voor den hierboven eerst genoemden bedrijfstak. »

Art. 4. Het krachtens het hierboven vermeld koninklijk besluit van 31 Maart 1936 genomen ministerieel besluit van 12 Augustus 1936 wordt ingetrokken.

Art. 5. Dit besluit treedt in werking op den dag zijner bekendmaking in den « Moniteur ».

Brussel, den 30^e April 1937.

A. DELATTRE.

MINISTERIE VAN JUSTITIE,
MINISTERIE VAN BUITENLANDSCHE ZAKEN
EN BUITENLANDSCHE HANDEL.
MINISTERIE VAN ARBEID EN SOCIALE VOORZORG

VREEMDE MIJNWERKERS

Ministerieel besluit van 10 Juli 1937. — Indienstneming van
vreemde mijnwerkers in België.

De Minister van Justitie, de Minister van Buitenlandse Zaken en Buitenlandschen Handel en de Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg,

Gelet op het ministerieel besluit van 15 Maart 1937, tot regeling van de indienstneming van vreemde mijnwerkers in België;

Gezien de door de betrokken spoorwegmaatschappijen toegestane tariefvermindering, zoo voor de individueele reizen als voor de reizen in groep;

Gezien de aanvragen ingediend door de mijnwerkers die gemachtigd werden om zich tijdelijk in het Rijk te vestigen, er toe strekkende om, overeenkomstig artikel 4, 1^e alinea, van hoogerbedoeld ministerieel besluit, voor hun wettige familie toelating te bekomen om zich in België bij hen te komen vervoegen,

Besluiten:

Artikel 4 van ons besluit van 15 Maart 1937 wordt gewijzigd als volgt:

Art. 4. Het Verbond der koolmijnverenigingen in België verbindt zich er toe, bij den administrateur der Openbare Veiligheid de gelden in bewaring te geven welke voldoende zijn tot het waarborgen van de repatriëering van de indienstgenomen mijnwerkers en van de leden van hun familie aan wie toelating werd verleend om samen met hen naar België te komen of er zich bij hen te komen vervoegen.